

2012.
június

.....
SOK

ÓRI
ZAVAR
DOK

CSEREDIÁK PROGRAMJAINK

Dánok jártak nálunk
Németországban a Radnóti

TANÁRINTERJÚ

Pataki Balázs Tanár úrral

DIÁKINTERJÚ

Tóth Balázssal

KÖNYVAJÁNLÓ

Delphine De Vigan: No és Én
Caroline Jourdan:
Ha a helyén van a szíved

FILMAJÁNLÓ

Egy csodálatos elme
Csatahajó

OKTV DÖNTŐSEINK

KÖZMAG-OS ÍRÁSAINK

Okos a telefonod? Nem? Gázvagy
Robotrovar? Mi a szösz?

ISMERJ MEG!

Folytatódik rovatunk, melyben
Békési Dórit (11.D), Vadász An-
nát, (11.B) és Szkalicity Ábelt
(11.M) ismerhetitek meg jobban.

TARTALOM

3. Dánok jártak nálunk	12. KözMag-os írásaink
4. Németországban a Radnóti	13. Interjú - Tóth Balázssal
5. Képregény	14. Már 100 éve annak...
6. A nagypapa temetése	15. Az európai oktatás érdekességei
7. Könyvajánló	16. Meseolvasás gyógyuló kisgyerekeknek
8. Filmajánló	17. Tudósítás Pestről a 19. DUE sajtófesztiválról
9. Folyosó	18. Ismerj meg!
10. Sleepwalkers	20. OKTV döntők
11. Tanárinterjú	
12. Aranyköpések	

Novellaíró pályázatunk eredményhirdetése

Dr. Tóthné Wolf Anna Tanárnő bírálta a beérkezett munkákat.

Mila munkáját ítélte legjobbnak, így lett első helyezett A nagypapa temetése. Plugor Magor Tanár úr felajánlása jóvoltából a Pluralica című folyóirattal lett gazdagabb az első helyezett, mely a kortárs szerzők munkáit tartalmazza, valamint a Plugor Magor versei című kötettel. Igen jól olvastátok, ez a könyv Tanár úr verseit tartalmazza!

Összesen négy pályamunka érke-

zett. A helyezések alakulását láthatjátok:

1. A nagypapa temetése - Mila
2. Zsebkendő - BenG
3. A Loreley - Zsóka
4. Van egy ország - Yrna

Köszönjük a részvételt!

Gratulálunk! Reméljük, hogy jó alkalmat nyújtottunk a versenyzésre, s majd az elkövetkezőekben is kapunk írásokat Tőletek!

NYELVI KAVALKÁD

Spanyol

Doctor, doctor, veo elefantes verdes por todas partes. - ¿Y ha visto ya a un psicólogo? - No, de momento sólo elefantes.

-¿Podría hablar con la directora del colegio? - Sí, soy yo, ¿qué desea? - Sólo llámame para avisar de que Pedrito no irá hoy al colegio. - Mmmm... ¿y con quién hablo? - ¡Con mi papá!

Angol

What's 3 x 2?

A little boy returned home from school and told his father that he had failed the maths test.

His father asked him, "Why did you fail?" The boy replied, "The teacher asked me 'How much is 3 x 2?' and I said '3 x 2 is 6'."

"Well, that's right" said his father.

The little boy continued, "Then she asked me 'How much is 2 x 3?'"

"What the hell is the difference?" asked the father.

The son replied, "That's exactly what I said to my teacher and that's why I failed the maths test."

Német

Witz - In der Politik

Ein Zuhörer zum anderen:

"Wie lang redet der Bundeskanzler jetzt schon?"

Antwort: "Eine halbe Stunde."

Zuhörer: "Und worüber redet er?"

Antwort: "Das sagt er nicht!"

Beim Friseur Friseur:
"Ihr Haar wird langsam grau!"
Kunde: "Kein Wunder bei Ihrem Arbeitstempo!"

Tőlünk – Nektek!

Kedves Olvasók!

Ismét egy tanévet zárunk le, eltelt felettünk egy újabb év. Hogy ki mennyire sikeres esztendőtet fejez be... Azt mindenki igazán csak saját magában tudja eldönteni, nem is a bizonyítvány értékeli az embert...

A nyári szünetre kívánok elsősorban jó olvasást, valamint rengeteg felejthetetlen élményt!

A jövő évben találkozunk!

Az alábbi a verssel búcsúzom.

Márti

ESŐ UTÁN

Ma sokszínű vízgyöngyök csillognak
Máskor poros levelén a fáknak.
Ma mohón és vidáman ölelik
Föül a fényt és alul az árnyat...

A fű még az esőtől nedves
S a sétány már szárazon ásít
És méregzölden rángatja az utat
A teltgyomrú és gyöngyöző pázsit...

Rezegtetve szárítja az úton
Összeaszott szárnyát egy lepkepár,
Előbb az eső verte le őket.
Most nyilaz utánuk a napsugár...

Ma sokszínű vízgyöngyök csillognak
Máskor poros levelén a fáknak.
Ma mohón és vidáman ölelik
Föül a fényt és alul az árnyat...

Radnóti Miklós

Witz - Im Kaffehaus:

"Aber Herr Ober, der Kaffee ist ja kalt!"
"Gut, dass Sie mir das sagen, mein Herr! Eiskaffee kostet nämlich einen Euro mehr ..."

Olasz

Perché i carabinieri al cinema si siedono per ultimi? Perché ride bene chi ride ultimo!

In una scuola cattolica dell'Irlanda del Nord.

"Maria, cosa vuoi fare da grande?"

"La prostituta".

"Scusa non ho capito cosa hai detto?"

"La prostituta".

"Ah, meno male, avevo capito la protestante!"

Éva

DÁNOK JÁRTAK NÁLUNK

Felejthetetlen élményben volt részünk valahányunknak, amikor március 24-én dán cserediákok látogattak el hozzánk.

24-én este busszal mentünk fel Budapestre, és izgatottan várokoztunk a reptéren. Fáradtak voltak, hosszú volt az út, de mosolyogva köszöntöttek minket, és mi is őket. Nem voltunk teljesen ismeretlenek egymásnak, hiszen előtte már sokat chateltünk egymással, és így kialakultak kapcsolatok. Nagyon nyíltak, és könnyű volt barátkozni velük élőben is. Aznap éjjel rögtön elaludtak és másnap délig nem lehetett kirobbantani őket az ágyból.

A vasárnap nyugodtan telt, már amennyi megmaradt belőle, hiszen egyik aludtunk, mint a bunda. Majd eldöntöttük, hogy találkozzunk az Árkádban, hogy ott vásárolgassunk a többiekkel. Már az első nap összekovácsolódott a társaság, rengeteget nevtünk. Másnap délelőtt megmutattuk nekik hogyan zajlanak a tanórák nálunk Délután „városmegismerő” program volt. Mi magyarok kisebb állomásokat alkottunk a város különböző pontjain, ahová a dánok csoportosan érkeztek, és feladatokat kellett végrehajtaniuk, amikkel érdekes információkat tudhattak meg Szeged városáról. Ezután egy étteremben vacsoráztunk és az Anna fürdőbe mentünk, ahol a társaság háromnegyede beköltözött a szaunákba és ott pihente ki a nap fáradalmait.

Kedden Szabadkára mentünk, ahol meglátogattuk a Városházát,

a múzeumot és az állatkertet. Közben burekot ettünk az egyik téren, ami mindenkinek nagyon ízlett, de senki sem tudta az egészet megenni mivel igen tömény étel.

Szerdán a dánok megnézték a Feszty-körképet, majd Zákányzéken megismerkedtek a magyar konyha specialitásaival. Furcsa volt nekik a csípős étel, de pozitív véleményt mondtak róla. Ez volt az utolsó közös esténk, és egy barátságos összejövetelet szerveztünk nekik, csocsóztunk és biliárdoztunk, miközben a fiúk meccset néztek.

Véleményem szerint megérte jelentkezni a programra, így megismerkedhettünk teljesen más életvitelű és mentalitású emberekkel, akikkel ha nincs ez a program, valószínűleg soha nem hoz össze a sors.

Nagyon élvezték a dánok az ittlétet, reméljük felejthetetlen napokat szereztünk nekik, és mi is így tudjuk majd élvezni ottlétünket. Már alig várjuk, hogy ott lehessünk!

Bea

NÉMETORSZÁGBAN A RADNÓTI

Kedves Naplóm!

Fárasztó, de jó hetünk volt. Az írásra sajnos nem sok időm maradt. De most bepótolom...

Vasárnap. A vonatút hosszúra sikerült, de a kezdeti pánik felesleges volt: még Bécset sem értük el, és már elszibbadt az arcom a sok nevetéstől. Estére érkeztünk meg a koblenz-i állomásra, ahol már nagyon vártak minket a németek. Szegények, ma már nem sok mindent tudtak velem kezdeni, olyan kimerült voltam, hogy csak egy puha ágycsészéért esedeztem.

Hétfő. Az első napon megismertük az iskolát, ami egy modern épület, lifttel, hangulatos társalgóval. Épp a folyosón haladtunk, amikor idegenvezetőnk megállított minket, mondván, majdnem egy másik iskolába sétáltunk át. Jobban megnézve, a folyosó másik felén tényleg másféle mintájú volt a járólap.

Nemsokára egy hölgy jelent meg, aki bemutatott nekünk egy vak és egy tolószékes fiút. Elmagyarázták, hogy ebben az iskolában ők is minden lehetőséget megkapnak a tanuláshoz.

Érdekes volt kipróbálni, milyen lehet az életük. Tolószékekkel közlekedve rámpákon kellett felmennünk, vagy egy fehér bot se-

gítségével gyermeknagyságú sakkbábuk között sétálgatnunk.

Délután egy csodálatos parkban találtunk rá a közeli Sayn nevezetességére, a pillangóskertre. A látogató itt egy kis dzsungel ösvényén sétálva ismerkedhet meg a különböző pillangófajok, fűrek, papagájok és hüllők világával. Lelkesen kergettük a sok színes lepkét, miközben folyamatosan katogtak a fényképezőgépek, ha valakinek kezére röppent egy apró kis élet.

Kedd. A kezdeti esetlenség elmúlt, most már egyre többször kapjuk magunkat azon, hogy a magyaroknak is németül válaszolunk.

A világháborúk egy másik arcát ismerhetjük meg a Német Történelmi Múzeumban, Bonnban. A kiállításon végigkövettük a második világháborút és az utána következő időszakot Németország szemszögéből. Legtöbbször a fűvel telerakott rózsaszín hippikisbusznál álltak meg.

Délután a kölni dóm következett a látóvalók sorában. Az impozáns, majdnem 160 méter magas tornyú gótikus épületbe belépve méltóságteljes csend telepszik az emberre, a szája is tátva marad a látványtól. Ahogy a toronyba vezető 533 lépcső megmásítása után is – igaz, egész más okból.

Végül szabadidőt kaptunk, így elsétáltunk a Rajnához, ami fölött többek között egy szerelmi lakatoktól roskadozó híd is átível.

Este kimerülten dőltem az ágyba.

Szerda. Délelőtt jórészt tanórákon ültünk, és kénytelen voltam ráébredni, hogy itt nem szokás a tanárt állva üdvözölni. Szemlesütve huppantam vissza a székemre. Az órán kellemes légkör uralkodott, valaki éppen megkésített reggelijét pótolta az egyik sa-

rokban. Elgondolkoztam, vajon a tanárt is megkínálja-e majd...

Az ebédszünet után Koblenzbe buszoztunk. Sétáltunk egyet a városi forgatagban, majd a Rajna felett átlibegőztünk a várossal szemközti erődbe, ahonnan csodálatos kilátás nyílik a Rajna és a Mosel összefolyására.

Csütörtök. Ma, a délelőtti közös munka után – te jó ég, interjút készítettem fél tucat némettel! – lehetőségünk volt kipróbálni a jigger nevű játékot. Ez leginkább egy modern kori gladiátorjátékhoz hasonlít. Mások szerint a rögbi és a középkori lovagi viadatok keveréke. Elég összetett sport, annyi bizonyos, nem volt egyszerű minden szabályt fejben tartani. Előbb kicsit gyakorolhattuk

a fegyverek használatát, majd a mérkőzés következett, amelyet természetesen a magyar válogatott nyert meg. Igaz, a dicsőségen kívül néhány lila folttal is gazdagabbak lettünk.

Péntek. Ez a nap volt a kirándulás fénypontja. Egy nagyobb lélegzetvételű út után a busz Phantasialand kapui előtt állt meg. A csoport rázúdult a vidámparkra, ahol hat órán keresztül kisebb-nagyobb csapatokba verődve rohantunk egyik hullámvasútról a másikra. Az időjárás nem volt ugyan a legkegyesebb hozzánk, de a szemerklő esőnek annyi haszna mégis volt, hogy sehol sem kellett sorba állnunk. A parkról annyi talán elég, hogy életem egyik legcsodálatosabb élménye. Mintha egy álomvilágba

csöppent volna az ember.

Szombat. Korán kelés. Vegyes érzelmek tükröződnek az arcokon. Izgatott vagy, hiszen mehetsz végre haza, de szíved visszahúzza az új barátaidhoz, és ahhoz a családnak, ami egy hétig a tied is volt. A vonat befut, és te mosolyogva gondolsz a reggeli „Morgen!”-ekre, az új élethez nélkülözhetetlen, odahaza haszontalannak tűnő szavakra, a vicces félreértésekre. A vonaton ülünk... Hihetetlenül gyorsan eltelt ez a hét! Lesz majd mit mesélni otthon.

Remélem, októberig már nem kell sokat aludnom!

Vidovics Réka – Berényi Ágnes – Pribelszki Hedvig – Pecznik Viktória

KÉPREGÉNY

A nagypapa temetése

A nagypapa temetését január 30-ára tűzték ki. Emlékszem, milyen üresen ébredtem fel reggel. Nem éreztem semmit, minden mozdulatom gépies, lélektelen volt, ahogy felvettem a fekete nadrágot, a fekete inget és a fekete öltönyt.

A temetés délben kezdődött, nekünk anyával sokat kellett vonatozni, hogy időben odaérjünk Siófokra. Itt született nagypapa, és itt is kart a föld alá kerülni. "Keretet ad az életnek..." – ilyen, és ehhez hasonló ostoba gondolatok keringtek egész nap a fejemben, ha csak nem tompított el teljesen a gyász. A vonaton anya szemben ült velem. Nagyon hideg volt, így nem vettük le a kabátunkat. Ránéztem, olvasni akartam a tekintetéből, tudni akartam, miket gondol, de az arca ijesztően kiábrándult és semmitmondó volt. Hosszú, vörös haja élettelenül simul fekete kabátjára, alóla kikandikált zöld sáljának pár rojtja, amit még nagyapától kapott. Tudtam, hogy nagyon fiatalon ismerte meg, és hogy nagypapa apja helyett apja volt, rengeteget segített a szüleimnek, mikor még fiatal házások voltak...

Apa a hűgával már egy hete Siófokon volt, hogy mindent megszervezzon a szertartáshoz. Az állomásra senki sem jött ki értünk, gyalog mentünk el a templomhoz. Ott már nagy embertömeg gyűlt össze. Megálltunk egy percre. A hó legalább 30 centis volt, köd ölelte körbe a templomot és a temetőt. A felhők mögött csak sejteni lehetett a Napot, amely erőtlően küldött felénk pár fénysugarat. Fehér volt a hó, a templom, a sírkövek, és a Nap is fehér fényvel világított. Mindez éles kontrasztot alkotott a fekete ruhás alakokkal. De ez az én szememben összemosódott, és csak egy nagy szomorú, szürke valamivé alakult át. Taszított az egész. „Ideális nap a temetésre...” – gondoltam. Ez is micsoda baromság! Ideális? A temetéshez nincs ideális nap. A temetés minden napra egyformán nyomja rá a bélyegét. Nyáron pont ilyen szürke lett volna minden.

Anyára néztem, az én mindig derűs és mosolygós anyámrá. Most belém karolt, az arca szürke volt, félénken és szomorúan nézett fel a templomra. – Gyere, menjünk – mondta erőtlően. Éreztem, milyen erősen kapaszkodik belém szinte féltem, hogy elájul. Felmentünk a lépcsőn, át a tömegben. Volt ott rokon, barát, régi ismerős, ismeretlen, idős, fiatal. Alig beszélgettünk egymással páran, az ő arcuk is szürke volt, nekünk pedig szórakozottan, szinte gépiesen mondogatták a „Részvétem”-eket. Tudtam, hogy mindenki mélyen és őszintén gondolja, de ahogy engem, őket is teljesen letaglózta nagypapa hirtelen halála. Erős volt és életvidám, sosem volt komolyabb panasz, egészségesen élt... 70 évet...

Nagymama a kapuban állt, próbált fogadni az újonnan érkezetteket, de minduntalan elcsuklott a hangja. Anya elengedett, odament hozzá, hogy támogassa. Én apát kerestem a tömegben. Láttam a férjével anya hűgát. Legutóbbi találkozásunkkor kitörő boldogsággal ugrott a nyakamba. Akkor jelentette be, hogy gyereket vár, augusztusban. Most sápadt volt és szürke.

Egy csoport ismeretlen ember között pillantottam meg apát. Úgy mentem oda hozzá, mint egy holdkóros, és szinte mindenki nekem jött. Ő is meglátott, elindult felém.

– Szia, Gergő! Anyád merre van?

– A nagyival... Hogy vagy, apa?

– Jól, jól... Gyere, menjünk be mi is.

Észre se vettem, hogy időközben megindult a tömeg befelé. Ledöböntett az, hogy milyen ridegen beszélünk apával. Nem így szokott hozzám szólni...

Bent sok feketeruhás ember mind lehajtotta előttünk a fejét, ahogy végighaladtunk a két padosor között. Hiába kerestem a tekintetüket, senki sem mert rám nézni. Pontosan ott kellett ülnöm, ahol utáltam: az első sorban. Szomorúan és mereven kellett volna néznie a koporsót, „ahogy az illem megkívánja”, amit látni sem bírtam. Nem nézhettem körbe, holott szerettem volna megvizsgálni a templom festményeit és az emberek arcát. A koporsó nyomasztóan közel volt, szinte sütötte az arcom. Bejött a pap. „A nyakánál lévő fehér csík legalább egy kis változatosságot hoz ebbe az egyhangú

feketességbe...” – bármennyire is dühítettek, nem tudtam ezeket a meglehetősen ostoba gondolatokat elhallgattatni. A gyászmisén valami furcsa nyugodtság tört rám, csak bambán néztem a koporsót. Tölgyfából készült, gyönyörű darab volt. Az oldalán sötétebb fából berakva a név és a két évszám - 1929 és 2009 – díszelgett. Dőlt betűkkel, alatta a vonal egy virágszál, az is a sötétebb fából berakás. Szép volt. Ahhoz képest, hogy nagyapám milyen magas növésű ember volt, meglepően kicsinek tűnt ez a koporsó. „Biztos felhúzta a lábát...” – kezdtek nagyon fárasztani ezek a gondolatok.

Körbenéztem. A nagy reményvesztett, üres szemekkel nézett a semmibe. Már sírni sem tudott a szomorúságtól. Mélyebb volt az ő fájdalma a kétségbeesésnél. Fekete kabátja szinte egybeolvadt hosszú, fekete szoknyájával. Őszes-barna haja tökéletes kontyba feszült tarkóján. Rózsamintás zsebkendője a kezében lógott, a szemüvege bepárasodott, de láthatóan ez sem érdekelte. Anya apába kapaszkodott, de most nekik is elapadt a könnyük. Apa szemé fáradt volt, barna haja kócos. A kabátzipzára alul kinyílt, meg kellett volna igazítani. De ez sem érdekelt most senkit.

A ravatalozó hasonló hangulatban telt el. Miután a pap elment, mi ott maradtunk négyen nagyapával. Mindenki mély hallgatásba burkolózott. A család barátai lassan közeledtek felénk, hogy leróják tiszteletüket. Mi bágyadtan fogadtuk. Hatalmas szél fújt, a jeges fuvallat pedig belekapott anya sáljába, ami mintha a koporsót akarta volna végigsimitani...

Miután visszajött a pap, elindult a gyászmenet, hogy elkísérjük a halottat utolsó útjára. A szél nem hagyta alább, hidegen fújt a sállal eltakart arcokba. Engem most a nagyí kapott el, vele mentem a koporsó után, a menet elején. A temető egyik távolabbi parcellájába tartottunk. Örökkévalóságnak tűnt ez a monoton, néma menetelés, úgy éreztem, a ködben elveszünk a sírok rengetegében...

Nagy nehezen végül elértük a célunk: a sírhely egy dombon volt, mellette ott várt négy férfi. A pap megkezdte a beszédet. Elbúcsúzott nagyapától, elbúcsúzott az ő nevében tőlünk, majd elkezdett isteni és bibliai dolgokról beszélni. Akkor és ott, a nagyí mellett vacogva, hallgatva a papot végre megértettem, miért is gondoltam egész nap olyan hülyeségeket: a saját keserűségem és kilátástalan szomorúságom elől menekültem. De ott, mikor megláttam a sírhelyet, ahova leeresztették nagyapát, hirtelen a fejembe tódult minden emlék: amikor elvitt horgászni, ahogy tanított biciklizni, amikor együtt sátoroztunk, a közös túrák, amikor mesélt a háborúról. Mindez fájdalommal töltött el, ami megállíthatatlan terjedt szét az agyamban, a szívemben, a lelkemben, kiszorítva onnan minden mást. A szememből kicsordult egy könnycsepp... aztán még egy... és még egy... Nem bírtam, és nem is akartam többé gátat szabni nekik. Ráfagytak az arcomra, de nem töröltem le őket...

A négy férfi a beszéd közben leeresztette a koporsót két kötéllal. A sír nagyon mély volt. Nagypapa hóval fedett koporsója csak úgy világított odalent. A szüleimmel én is odaléptem, hogy egy lapát földet dobjak a koporsóra, de alig bírtam felemelni azt a néhány rögtöt. Úgy éreztem, küzdenem kell valahogy a halál gondolata ellen, de végül mégis rádobtam, örök, visszavonhatatlan búcsút véve nagyapámtól. Hátraléptem és mozdulatlanul figyeltem, ahogy a négy férfi beásta a sírt. Akkor nagyon sírtam. Elviselhetetlen volt számomra, hogy nagypapa nincs többé, és hogy a halál hamarosan a többi embert is elveszi mellőlem. Magányosnak és vigasztalhatatlannak éreztem magam.

Ebben a szörnyű állapotban egy percre felnéztem: anya hűga állt előttem. Akkor fogtam fel, hogy nem fúj a szél és a köd is felszállt. A nap erősen süt, a hó pedig szikrázik körülöttünk. „A nagynénémnek hamarosan gyere lesz... egy új élet...” – ez a gondolat valami melegséggel töltött akkor el, és ha a könnyeim nem is apadtak el rögtön, de a világ megtelt színekkel körülöttem. Eltűnt a nyomasztó szürkeség... Boldog lettem, de mosolyogni még nem tudtam...

– Gergő, gyere! – a szüleim után eredtem, akik együtt ácsorogva vártak rám. Megöleltem anyát, majd apát, aztán együtt indultunk el a temető kapuja felé...

Mila

KÖNYVAJÁNLÓ

Delphine De Vigan: No és Én

Történet három kamaszról, akik próbálják megtalálni a helyüket a világban. A történet fő alakja Lou, egy különc lány, aki állandóan kérdéseket tesz fel magának a világgal kapcsolatban, és azokra keresi a válaszokat. Lou kistéstvérének halála után, anyja befordult önmagába, és megtagadja a szeretetét lányától és férjétől. Nehéz így talpra állni, nehéz így hazamenni, a falakból sugárzó szomorúság miatt, ezért Lou az álmaiban keres menedéket, nehezebbre esik megszólalni az emberek előtt, koraérett, és cipőfűzője is mindig lóg.

No, egy lány, akit az élet hamar megtanít a játékszabályokra. Nem jár iskolába. Nincsenek barátai. Nincsenek értékei, csak annyi maximum, amennyi egy kis gurulós bőröndbe elfér. No vad, kifürkészhetetlen, riadt és sebzett, bizalmatlan és csalódott. Napjait azzal tölti, hogy ingyen ételért áll sorba Párizs utcáin. No hajléktalan.

Lucas, 17 éves, magas, pimasz és gyönyörű, az egész iskola odavan érte. Túlkoros, kétszer bukott, Lou-nak osztálytársa, akivel egy idő után nagyon soros barátságot alakít ki. Lucas egyedül él egy hatalmas párizsi lakásban szülei nélkül.

Három fiatal, akiknek az élet hasonló lapokat osztott. Három fiatal, akit megismerik egymást, és megpróbálnak változtatni a dolgok folyásán. A könyvnek ez adja meg az alaphangját. Tehetünk mi, emberek valamit a ránk osztott sors ellen? Képesek vagyunk változtatni, vagy olyan kicsik, mérhetetlenül kicsik, és kevesek vagyunk, hogy a valóság, a kíméletlen realitás mindig győz? A regény-

ben többször elhangzik el egy mondat: A dolgok azok, amik. Ezen el lehet gondolkodni! Sokszor hajlamosak vagyunk többet gondolni egy dologról, mint ami tényleg az. Hajlamosak vagyunk bizonyítani. Pedig a dolgok azok amik. Ez nem arra szólít fel minket, hogy tanuljunk meg beletörődni abba, amit nem tudunk megváltoztatni? Nyilván ezt mindenki maga dönti el!

Tudod, miért olvasd el ezt a könyvet? Mert minket érint. Minket, fiatalokat. Lásd, hogy emberek hogyan próbálnak segíteni a másikon! Vegyétek te is példát róluk!

Ezenkívül a regény nagyon élvezetes olvasmány, akkor is, ha nem gondolkozol rajta annyit, mert jó maga a történet. Nagyon jó a nyelvezete, és nagyon jó a szerkezete! Nagyon hosszú mondatok vannak benne, rengeteg tagmondat, amik híven visszaadják Lou gondolatainak folyását. Én lassan olvastam, mert olyan sok jó gondolat és éles meglátás van benne, hogy nem akartam elcsúszni. De többször is el lehet olvasni, én a mai napig leveszem a polcra, kinyitom és olvasom!

Egyébként Delphine De Vigan ezért a műért megkapta a Goncourt-díjat, ami a legrangosabb francia irodalmi kitüntetés. Ez már magában is elég jó referencia, ami megér egy esélyt!

Batiz Réka

Caroline Jourdan: Ha a helyén van a szíved

A történet más típusú, mint az előző. Már most mondom, de néha kell az ilyen. Azzal kezdem, hogy mikor ajánlom? Akkor, ha nagyon fáradt vagy, és kell egy kis kedves, mulatságos történet, ami felold. Vagy nyáron napozás alatt, vagy ha például, mondjuk háziorvos szeretnél lenni a hegyek között... nos, akkor is ajánlom, mert ki tudja, hátha van, aki az szeretne lenni.

A regény Caroline-ről szól, aki megírja kedveske történetét magáról és családjáról. A Publishes Weekly így nyilatkozott a műről: „Felkavaró, gyönyörű memoár, amely egyszerre mulatságos és szívszorító.” Számomra a felkavaró és a szívszorító elmaradt, de ez nem azt jelenti, hogy rossz volt a könyv (különben be sem mutattam), csak számomra az amerikai emberek úgy tűnnek, hogy a sekélyesebb dolgokat is képesek hatalmasra felnagyítani, és felelősségteljes feladatot csinálni mondjuk egy beöntést kapott beteg ellátásából, az orvosi fogyóeszközök beszerzéséből, vagy csak akár abból, hogy recepciósként az ember szervezi a rendelést, vagy hogy elbeszélget az emberekkel. Nincs ezzel gond. Sőt igazából követendő. Nem válthatja meg mindenki a világot, hiába hisszük azt, és úgy gondolom, hogy amit csinálsz, a munkádat, csináld komolyan, vedd komolyan! Mert csak így tudsz hiteles lenni! Azt hiszem, hogy ennek a könyvnek többek között ez a mondanivalója, csak talán elsőre nehéz kibozni a sok mellékes szál közül.

A könyv tudat alatt ad egy példát, ahogy olvasod, látod, hogy Caroline édesapja milyen odaadással, elhivatással csinálja a munkáját. Én is orvos szeretnék lenni majd, és jó volt látni egy példát a jövőre nézve, hogy hogy lehet élni.

A könyv még egy másik témát is boncolgat. Caroline, mint kiderül egy jól menő ügyvéd, vagy tanácsos, szóval valami nagyon magas kitüntetésű valaki (szenátor? áá, hagyjuk..), akit egyik nap azzal zavarnak telefonon, hogy az édesanyja szívinfarktust kapott, és hogy menjen haza, Tennesseebe, csak pár napra ugorjon be segíteni. Ebből a pár nappól pár hét, pár hónap, majd végül egy év lesz. Érdekes Caroline személyisége, mert bár folyamat vívó-

dik, hogy maradjon vagy visszamenjen régi munkahelyére, ez így hangosan soha nem lesz megfogalmazódva. A maga módján érzi, hogy otthon a helye, de nem könnyű azért egy 15 éves karriert sutba dobni. Mondjuk itt meg kell jegyezni, hogy nem tűnik túl hitelesnek a regény, hogy egy év alatt a főnöke egyszer sem hívta fel, vagy nem akarta volna kirúgni a nőt, amiatt, mert szimplán nem jelent meg a munkahelyén. Szóval Caroline szépen keríti ezt a történetet a felelősségteljes munkáról, meg hogy csak így tudjuk megváltani a világot, ha az embereknek segítünk, stb.

Azt sajnálom ebben a regényben, hogy egy kicsit pongyolán van megfogalmazva, de arra jó, hogy elinduljunk rajta. Azt vettem észre, hogy sok igazság van ezekben az amcsi könyvekben, filmekben stb. Szerintem tudnak valamit, de talán ezt nem hintik be olyan mázzal, mint mi európaiak. Ez náluk nem olyan, hogy csak a kiváltságosoké a teljes élet meg minden ilyen, hanem ott minden aembert meg akarnak érinteni, kicsiket, nagyokat, butákat, okosakat, és mondják, csépelik ezeket a mondatokat. Talán ez egy európainak üres frázisnak tűnhet, hiszen én is megmosolyogtam magamban, mikor Caroline leírja, hogy egy kis (számomra szinte jelentéktelen) dolog megoldása milyen büszkeséggel tölti el, de végül is ez a lényeg, hogy úgy érezzük, hogy van értelme annak, amit csinálunk!!

Megjegyzem, ha egy szenátori állást otthagytam volna, ami az életemet képezte, akkor szerintem még egy lomtalanítás is hatalmas tettek és felelősségteljes hivatásnak képzeltem volna, hogy ne gárgyuljak meg!

Így összességében úgy érzem, hogy jó könyv került a polcomra, és ha csak szeretnék egy kis lelki fröccsöt, akkor, csak stílusosan felnyitom a könyv hátulját, ahol az élet nagy dolgai találok tömören megfogalmazva, és felszívom magam egy kis bölcsességgel!

„Azon tűnődtem, hogy sokszor csak annyit tudunk tenni egy másik emberért, hogy odafigyelünk rá. Aztán eszembe jutott, hogy talán ez a legjobb, amit tehetünk. Talán az a képesség, hogy figyelmet tudunk szentelni embertársainknak, nem pusztán udvariasság, hanem az emberiség alapvető ismérve.”

Batiz Réka

FILMAJÁNLÓ

Egy csodálatos elme

Kedves Olvasóim! Mostani cikkemben nem könyvet ajánlok nektek, ahogy azt megszokhattátok, hanem egy csodálatos filmet.

A film egy kezdetben ifjú matematikusról szól, akinek önálló éle-

Adatok:

Rendező: Ron Howard

Az adaptált könyv írója: Sylvia Nasar

Zeneszerző: Jacob Groth

Színészek: Russel Crowe, Jennifer Connelly

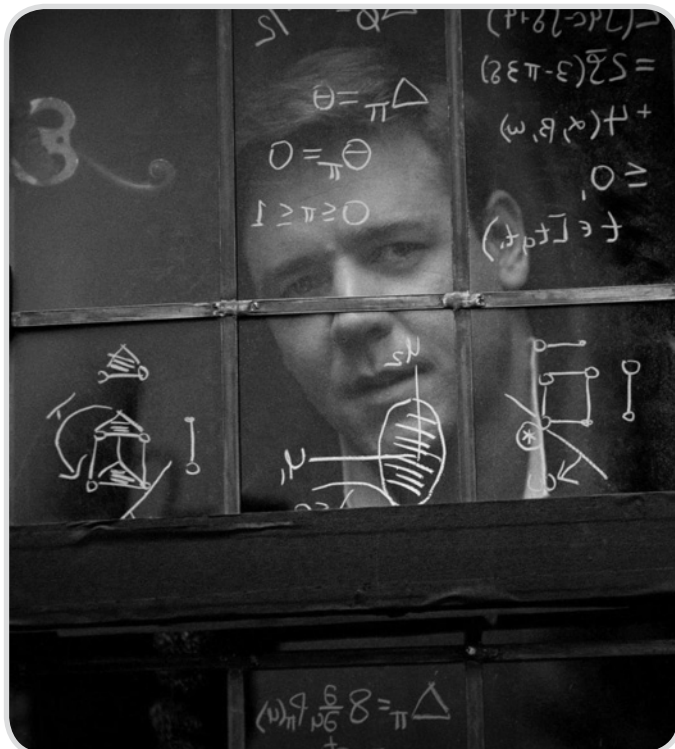
Elismerések: Legjobb film (Oscar, Golden Globe), ...

Megjelenési év: 2002

te kezdetén van. A Princetonon töltött tapasztalattal teli évek után munkát kap. Tanítani kezd az egyetemen, és kutatásait is támogatják. Majd randevúzni kezd az egyik tanítványával (Alicíával – Jennifer Connelly), akit később el is vesz feleségül.

Elérte, amiért addigi élete során dolgozott, ám ekkor egy rejtélyes férfi (William Parcher – Ed Harris) másfajta, bár szintén matematikusnak illő munkát ajánl neki. Részt vehet az éppen zajló Hidegháborúban, és ezzel segíthet hazájának, az Amerikai Egyesült Államoknak.

Szovjet kódokat kell fejtenie, és újságokban elrejtett üzeneteket megtalálnia. Végzi is a munkáját tisztességesen. Azonban később kiderül néhány különös dolog John Forbes Nashról, és az ő eddigi életéről.

Ajánlom mindenkinek az *Egy csodálatos elme* című filmet, vagy akár a könyvet is.

A film nemcsak az én érdeklődésemet keltette fel, amit kitűnően tanúsít a díjak és jelölések hosszas sora is. Négy Oscar-díjat, két BAFTA-díjat és hat Golden Globe-díjat tudhat a magáénak.

Kornél

Csatahajó

Talán nem mindenki tudja, hogy a nálunk Torpedó néven futó játékot az amerikaiak valamilyen oknál fogva műanyag babákkal játsszák, és Battleshipnek, azaz Csatahajónak hívják. Ez annyiban tér el az általunk is ismert papíron játszott változattól, hogy míg az egyik játékos hajókkal, a másik azonban megszálló űrlények egységeivel próbálja kitalálni a másik egységeinek koordinátáit.

Na most, amikor ebből a játékból filmet csinálnak, az ember érthető fenntartással kezeli a végeredményt, mert abból, hogy „D3 – Nem talált!” nehéz épkezláb történetet faragni.

Ez így is lett, röviden összefoglalva annyi a cselekmény, hogy tudósok egy üzenetet küldenek egy minden valószínűség szerint a földihez hasonló élet kialakulására alkalmas bolygóra, ahonnan csodák csodájára nem kedves kis zöld manók, hanem gonosz gyíkemberek jönnek, rögtön öt hajóval, és egy erőpajzzsal vonják körbe Hawaii térségét, így az éppen hadgyakorlaton lévő nemzetközi flottának csak három hajója tudja felvenni a harcot. Innentől kezdve aztán röpködnek a parancsok, gránátok, rakéták, hogy aztán, amikor már minden elveszettnek tűnik, elővegyék a címado csatahajót is.

Adatok:

Rendező: Peter Berg

Forgatókönyv: Erich Hoeber, Jon Hoeber

Zeneszerző: Steve Jablonsky

Főszereplők: Liam Neeson, Rihanna, Tadanobu Asano

Megjelenési év: 2012

A gond nem is itt van, hanem ott, hogy amíg tengerre nem szállnak, az ember majd megőrül az erőteltetett dialógusoktól és konfliktusoktól, amikben aztán benne van minden, amit csak amerikai hazafi kívánhat, kezdve a szőke nőtől, egészen a háborús veteránokig.

Minden gyengeségével együtt a Csatahajó kellemes popcornmozi, mert látványra ez a mai technika csúcса (azért valljuk be, hogy az amikor az űrlények gránátjait automata ágyúval lövik ki, az megdobogtatja minden férfitársam szívét), ennél többet képileg nem kívánhatunk, és ha nem akarnánk fejfel a vászonnak menni a kliséparádétól, akkor talán többször is megnézhető lenne.

Áron

FOLYOSÓ

Igen, mondhatni már a hagyományunkká vált ez a rovat. Most is megkérdeztük a Radnóti folyosóin járkáló embereket. Témának a Nobel-díjasokat választottuk, hiszen nem is olyan régen tartottak előadásokat iskolánkban. Te részt vettél ezen a programsorozaton? Egyetértesz a véleményekkel?

Tóth Lilla (12. C):

Csak Andrew W. Schallynek az előadására ültem be, amit itt volt a biológia laborban. Ő az életéről beszélt. Fura volt egy kicsit, mert szerintem nagyon nehéz átérezni azt, hogy mégis milyen nagy emberek, és hogy ők díjat kaptak. Nagyon viccesnek találtam, hogy mennyire körülílehték a sajtóemberek. Volt két fotós, akik eléggé zavaróan viselkedtek, folyton ott voltak a nyakán, felálltak a székekre, hogy onnan tudják fényképezni Shallyt. Nekem az egészből az a tanulság, hogy csak akkor kezdjen el kutatni, érdeklődni ilyen témában, ha egy hobbiként tudja kezelni, és mégis eléggé elszánnak érzi magát hozzá. Nagyon jó élmény volt, és megérte, mert nem minden nap találkozhatasz olyan emberekkel, akiknek ennyire elismerik a munkásságát. Viszont úgy gondolom, hogy valahol szubjektív az, hogy éppen kinek ítélik oda ezeket a díjakat.

már indult a gépe, de ettől függetlenül szerintem egy jó lehetőség volt, hiszen mégiscsak találkozhattam velük, beszélhettem néhányukkal, ami nagyon érdekes volt.

Én John E. Walkerrel beszélgettem három másik lánnyal együtt. Leginkább tanácsokat adott nekünk azzal kapcsolatban, hogy milyen pályán akarunk elindulni, és nagyon érdekes volt, hogy mennyire másképp látja a világot egy angol tudós, mint egy magyar tinédzser.

Nobel-díjasokkal találkoztam, ami azért egy nem mindennapi élmény.

Albert Kristóf (12. B):

Igazából mindenkinek ajánlottam volna, hogy részt vegyen egy ilyen élményben, aki érdeklődik a tudományok iránt, és ezzel szeretne foglalkozni a jövőben, ugyanis nagyon tanulságos volt. Azt hittem, hogy a kutatásaikról fognak előadást tartani, ám ehelyett sokkal inkább magánéleti kérdésekre adtak választ abban a két órában. A diákok által feltett kérdésekre válaszolgattak, így megtudhattuk például, hogy mihez kezdtek a Nobel-díj átvétele után. Mondanom sem kell, mindannyian visszatértek a kutatásaikhoz, mert elkötelezett tudósok révén nem a Nobel-díjért kutattak. Nevetve mesélték mindannyian, hogy a kitüntetés mellékesen felmerülő kutatási eredményekért adták jutalmul, ők nem is arra jöttek rá, amire kíváncsiak voltak. Ehhez kapcsolódva mondták a számomra legtanulságosabbat, hogy ők hobbiként tekintenek a kutatásaikra, és csak az helyezkedjen el ezen a területen, aki hasonlóan érez az általa vizsgálni kívánt tudományterület iránt.

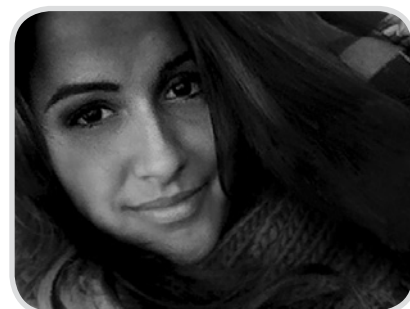
Ónodi Beatrix:

Az, hogy Andrew V. Schally itt volt, és hogy én 17 évesen meghallgathattam őt, aki már a 85-ön is túl van, vagy, hogy egyáltalán láthatam azt az embert, aki elképesztő dolgokat fedezett fel a rákról, az egy fantasztikus élmény volt. Tapasztalatokat gyűjtöttem. Eddig elég prejudiciális, vagyis előre eldöntött volt az, hogy milyen pályára szeretnék menni. Mostmár nagyobb rálátásom van arra, milyen lehetőségek állnak előttem az orvostudományon belül is: nemcsak az emberekkel, hanem magával a kutatással való foglalkozás is.

Az egészben talán legjobban az utolsó mondata fogott meg:

„Bárki bármilyen pályára készül, szívet-lelékkel kell szeretnie azt. Hinni kell benne, megéri! Előbb vagy utóbb komoly gyümölcse lesz!”

Nagyon nehéz a Radnóti, biztos az lesz majd az orvosi is, de úgy gondolom, hogy megéri!

Sándorfi Rebeka (11. B):

Prókai tanár úr kémia órán néhányszor említette ezt az előadásorozatot, már akkor is megfogott a dolog, így amikor Gál Viktória tanárnő szólt, hogy el kéne néhány ember, akkor rögtön jelentkeztem, előtte sajnos nem volt róla elég infóm. Számomra egy kicsit szervezetlennek tűnt a dolog. Én csak az utolsó napján voltam a rendezvénysorozatnak, így néhány Nobel-díjas el sem jött, vagy

Savanya Benjámin (11. M):

Szerintem jó volt, és nagyon érdekesnek találtam. Mindegyik tudósnak meg volt a saját heppje. Például az egyiktől megkérdezte egy srác, hogy mit csinál szabadidejében, mi a hobbija, erre azt válaszolta: „szabadidőm nincs, a hobbiom a tudomány.” Egy másik előadó leállt a közepén telefonálni, ami nagyon vicces volt. Látta, hogy hívja a barátja Oxfordból, aztán azt mondta:

„Jaj, ezt felveszem, mert nem a főnököm!”

Engem, és még sokakat Bán Sándor Tanár úr küldött el erre a fórumra, ahol beszélgetni lehetett a Nobel-díjasokkal.

Dorina

SLEEPWALKERS

Filmek, dokumentumfilmek, könyvek, dalok, vicces videók, mesék gyakori témája, amin ámulunk, vagy éppen jót nevetünk. Nyilván a legtöbben elképzelhetetlennek tartják, hogy „holdkórosak” legyenek. De mi van, ha mit sem sejtve valóban alva járunk? Sosem lehet tudni, mit is csináltunk az éjszaka folyamán, amikor úgy hit-tük, mélyen aludtunk. Reggel felnyitjuk szemünket az ágyunkban és kezdetét veszi egy átlagos nap. Más az, amikor a szomszéd hátsó kertjében, vagy az autónkban egy erdő közepén ébredünk fel, miközben előző este egy pohár alkohol sem került a kezünkbe.

Na de mi is okozza ezt a rejtélyes tudatalatti nyavalyát?

Az alvajárás az alvászavarok közé tartozó jelenség. A személy alvó állapotában járkal, beszélget, különböző mozgásokat végez, olvas, varr, sőt néha hosszabb, bonyolultabb cselekvéseket is végrehajt. Az alvajáró álmából való felébredése után ezekre nem emlékszik. Feltételezhetően álmokképek ingerlő hatására jön létre. Élettani alapja az, hogy alvás alatt az agykéreg pszichés és mozgató szférája közötti összeköttetés nem szűnik meg teljesen.

Kutatók feltételezik, hogy megtalálták azt a genetikai kódot, ami az alvajárást okozza. Egy négygenerációs alvajáró családot vizsgálva beazonosították a 20-as kromoszóma hibáját, ami felelőssé tehető a jelenséget.

A hibás DNS-ből akár csak egyetlen másolat is elég, hogy alvajárást okozzon, nyilatkozták szakértők a Neurology című folyóiratban. Az alvajárás a gyerekek 10 százalékát, a felnőtteknek pedig a 2 százalékát érinti. A legtöbb esetben az alvajárás teljesen ártalmatlan probléma és idővel kinövi az ember.

Sok gyerekkel előfordul, hogy felkelnek az ágyukból, és transz-szerű állapotban járkalni kezdenek, de néhány esetben súlyossá és veszélyessé válik a jelenség, különösen, ha felnőttkorban is megmarad az alvajárás. Az alvajárók képesek komplex cselekvések végrehajtására is, mint például előkeresni az autókulcsot és akár vezetni is. Néhány esetben még gyilkosságot is követtek el alvajárás közben. Mindezek ellenére nagyon keveset tudunk egyelőre az orvosok által szomnambulizmusnak hívott jelenségről.

Dr. Christina Gurnett, a Washingtoni Egyetem munkatársa egy olyan négygenerációs családot kezdett vizsgálni, ahol a 22 családtagból 9-en alvajárók voltak. A családtagoktól vett DNS-minták elemzése során a kutatók rájöttek, hogy a 20-as kromoszómában tárolt genetikai kód okozta a problémákat. Az alvajárás örökletes, a hibás kromoszómával rendelkező szülő 50 százalékos eséllyel adja tovább a gyerekének a génhibát.

Dr. Gurnett szerint valószínűleg több gén is szerepet játszhat az alvajárás kialakulásában, a mostani felfedezés csak az első lépés lehet a kutatás hosszú folyamatában. Dr. Malcolm Schantz, a Surrey Egyetem alváskutatója szerint is nagyon jelentős volt a felfedezés, és végre lehetőség nyílik a további kutatásokra, melynek során megpróbálják beazonosítani, hogy pontosan melyik gén melyik mutációja felelős az alvajárásért.

Bárhogy is van biológiailag, megdöbbentő történetek alvajárókról mindig is voltak. Nézzünk néhányat!

Egy nap Londonban történt, hogy egy 15 éves alvajáró lány miatt a rendőrséget kellett kihívni. Egy hatalmas építkezési daru tetején egyensúlyozgatott 130 láb magasan. Amíg a „segítőkész” gyalogosok fogadásokat kötöttek rá és kiabáltak, hogy vajon mekkorát fog placcsanni a lány, ha leesik, addig egy tűzoltó felmászott érte, hogy leszedje, de később rádöbbsent – a lány alva jár. Akinek volt már repülő álma, az tudja, hogy valamikor már az ember agya megelégteli azt a kis szűk teret, ahova be van zárva-, amit földnek nevezünk- és többre vágyik. A mi kis londoni barátnőnk úgy gondolta, tesz ez ellen valamit. Sajnos, amikor a tűzoltó le akarta volna őt hozni a

daruról, éppen egy veszélyes, keskeny részre sétált, és majdnem a „legrealisztikusabb repülőálmot” váltotta valóra, amit a „test darabjait egy dobozba gyűjtő álmot” követett volna... A tűzoltó nem akarta felébreszteni, ezért megkereste a lány telefonját és felhívta a szülőket. Az édesanya és az édesapa kezelni tudták a helyzetet, beszéltek a lányukhoz telefonon keresztül és ezzel felbirták ébreszteni. Így egy hidraulikus lifttel nemsokára lehozhatták. Később egy interjúban a szülők elmondták, lányuknak korábban is voltak alvajárási problémái.

Egy másik érdekes eset egy Anna Ryan nevű nővel történt, aki rövid idő alatt 27 kilót szedett fel, és okát nem tudván orvoshoz fordult. A doktor vizsgálni kezdte, de semmilyen betegsége utaló jelet nem talált. Látta a nő értetlenkedését, és maga se tudta, mi lehet a hízás oka. Feltett néhány teljesen alapvető kérdést, mint például, hogy nem indult-e versenyeveken, vagy nem cserélte-e ki a vizet baconre az étrendjében, de végül az alvászívizsgálásnál döntött. Anna Ryan nagyon meglepődött mikor megtudta, hogy alvás közben eszik. Minden éjjel felkelt, fogta a csokis kekszes zacskót és egyenként magába tömte a sütitket. Ez az állapot, az alva evés, a nőknél gyakoribb, mint a férfiaknál. Valószínűleg azért, mert egy férfi, ha csokis keksz-

re vágyik, rögtön meg is eszi, nem úgy, mint a nők, akik alakjuk megőrzése érdekében csak gondolkodnak rá. Viszont az alva evésre van gyógymód, többek között a testedzés. Bár a legegyszerűbb módszer az lenne, ha a hűtőgépekbe riasztót szerelnének, hogy a szirénák felébresszék az éhező alvajárót.

Ezek után mindenkinek érdemes bekamerázni a hálószobáját, hogy megbizonyosodjon arról, mit is tesz, mikor azt hiszi, hogy az igazak álmát alussza.

Anna

Forrás : http://www.cracked.com/article/145_the-7-most-insane-things-people-have-done-while-sleepwalking/?wa_user1=2&wa_user2=Weird+World&wa_user3=article&wa_user4=recommended, Új Egészségügyi ABC, Medicina 1990, http://www.hazipatika.com/eletmod/tudomanyos_erdekessegek/cikkek/genjeinkben_leshet_az_alvajaras/20110211170410?HPID=C4468B56-16C58B15-B0AA21DA-7136C480

Légikötélék – Vadász Anna fotója

TANÁRINTERJÚ

Interjú Pataki Balázs Tanár úrral

- Hol született Tanár Úr, és mikor döntötte el, hogy tanítani fog?

1988. június 14-én születtem Gyulán, Békés megyében, ami egyébként a férfinévű városok Mekkája: nem messze Elek és Békéscsaba. Ott nevelkedtem, ott nőttem fel, oda jártam óvodába, általános- és középiskolába. Már a gimnáziumban is olyan tanárok tanítottak, leginkább történelemből és magyarból, akik nagy hatással voltak rám, ezért felvételiztem ide, a Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karának történelem szakára. Az egyetemen is jónéhány remek professzor és tanár előadását, szemináriumát volt alkalmam hallgatni, és így döntöttem amellett, hogy én történelmet szeretnék tanítani. Emellé vettem fel második szaknak a filmelméletet és a filmtörténetet, mivel filmrajongó vagyok és úgy gondoltam, hogy a történelem mellé a média jó párosítás lehet, leginkább a 20. század történelméről beszélve. Ott már elég sok filmes dokumentum is rendelkezésre áll, és ezeket több esetben érdemes bevinni órára, ha van rá idő, illetve szerintem a filmtörténet egy nagyon szerteágazó és izgalmas témát szolgáltat. Továbbá fontosnak tartom, hogy minél inkább igyekezzünk tudatos médiafogyasztóvá válni.

- Mióta tanít?

- „Nagyüzemben” szeptemberben kezdtem. Bele kellett rázódnni, de nagyon élvezetes számomra korán kelni, dolgozni, itt lenni és tanítani, és úgy hazamenni, hogy igen, ez egy értelmes nap volt, mert megint átadtam valamilyen tudást a diákoknak. Ezért is mindig újult energiával kezdek el a következő napok következő órára készülni.

- Más iskolában is tanít?

Most csoportos tanítási gyakorlaton is részt veszek ezzel párhuzamosan, a Ságvári Endre Gyakorló Gimnáziumban vagyok jelenleg, ott is történelemből, de a legtöbb időmet a Radnóti Gimnáziumnak szentelem, amit természetesen nagyon szeretek, mind a diákokat, kollégákat és az itt uralkodó légkört.

- Miért éppen a Radnóti mellett döntött?

- Tisztában voltam vele, hogy a Radnóti Gimnázium a város egyik legjobb gimnáziuma, és volt egy lehetőség. Történelemből kerestek óraadó tanárt, és jelentkeztem. Behívtak, meghallgattak, tartottam néhány órát. Erre tavaly április-májusban került sor, és utána megkaptam a lehetőséget, hogy szeptembertől szerződéssel óraadóként taníthassak, aminek nagyon örültem.

- Mit csinál a szabadidejében?

- Olvasni szoktam és filmeket nézni, illetve nagyon kedvelem a japán művészetet, azon belül is a papírhajtogatást, tehát origamizni is szoktam.

- Van kedvenc filmje?

- Hú, hát azt elkezdeném sorolni, de inkább alkotókat mondanék. Az abszolút nagy kedvencem Tim Burton, tőle is a Nagy hal című filmet mondanám a kedvencemnek. Amúgy drámapárti vagyok inkább. Tim Burton, Akira Kurosava, Stanley Kubrick, a magyarok közül Fábri Zoltán rendező alkotásai voltak rám már a középiskolában és az egyetem alatt is nagy hatással, de voltaképpen mindenévő vagyok, ha filmről van szó. Igyekszem mindegyikben megtalálni azt az értéket, ami miatt szerethetem az adott mozgóképet, tehát nem vagyok annak a híve, hogy ez a film jó vagy nem jó. Azért voltak már olyan filmek, amiket nehezemre esett végignézni.

- A filmekén kívül sorozatokat is szokott nézni?

- Persze, a filmmániám a filmekre és a sorozatokra is érvényes. Nagy kedvencem az Így jártam anyáttal, a Jóbarátok. Ha mondjuk komolyabb sorozatot említenék, akkor a Totál szívás. Ez a cím egyébként tényleg totál szívás, mert eredetileg Breaking Bad a sorozat címe. Nagyon érdekes, egy ötvenéves kémiantanárról szól, akinél halálos rákot diagnosztizálnak, és hogy pénzt hagyjon a családjára, alternatív módszerekhez folyamodik. Lebilincselően izgalmas, komoly sztorival és fordulatokkal. Nagyon szeretem a Sons of Anarchyt (magyarul Kemény motorosok), a Törtetőket, az Agymenőket és a Dextert is.

- És az anime sorozatokat?

- Alapból szeretem a rajzfilmeket is. Sokan mondják az animációs filmekre, rajzfilmekre, hogy a gyerekeknek készülnek, de ez nem minden esetben van így. Nagyon sok olyan animációs film készül, ami a felnőtt közönséget célozza meg, és ez leginkább a japán animékénél figyelhető meg, ahol maga a korhatáros besorolás is nagyon érdekesen alakul: nem csak életkor, hanem nemek szerint is kategorizálják őket. Vannak olyan alkotások, amik a legkomolyabb élszereplős filmekkel is vetekedhetnének akár, például egyik kedvencem, a Szentjánosbogarak sírja, ami egy Japánban játszódó második világháborús dráma. Egy testvérpár életét követi végig. Japánban egyébként 1985 óta a Studio Ghibli szinte az egyeduralkodó, ami Hayao Miyazaki stúdiója. Ő csinálja azokat az animéket, amik a legközelebb érnek a nyugati kultúrához. És vannak még Miyazakin kívül nagy anime rendezők, a személyes kedvencem a nemrég elhunyt Satoshi Kon. És sorozatok is akadnak szép számmal, például a Code Geass, a Cowboy Bebop, vagy a Death Note. Nagyon érdekes, hogy sok anime a nyugati kultúrára, többek közt Hollywoodra is nagy hatással volt. Például az 1995-ös Ghost in the Shell tudnám megemlíteni, amiből a Mátrix is jórészt táplálkozik. Azáltal, hogy sajnálatos módon kétszer is ledobták rájuk az atombombát mind a mai napig érezhető egy negatív, disztópisztikus hangulat, ami a legtöbb filmjükben és sorozatukban visszaköszön.

- Ajánlana egy filmet és egy könyvet a diákoknak?

- Amit én most nagyon várok, az Tim Burton legújabb filmje, az Éjsötét árnyék és a Prometheus című science fiction Ridley Scot-tól. Könyvet utoljára a Vándorsólyom kisasszony különleges gyermekeit olvastam, amit nagyon ajánlok, mivel igazi ifjúsági regény lebilincselő történettel, misztikummal, és a könyvben fotográfiák is találhatóak, amik a cselekmény szerves részét képezik. Remekül illesztették össze az írott és a képi dokumentumokat. Illetve Oscar Wilde és Stephen King könyveit olvasom még szívesen, azokból is tudok ajánlani néhányat, mondjuk a nem annyira kemény kötésű horrorokat. Stephen King is egy olyan író, akit sokszor beskatulyáztak az olcsó, ponyva horror irodalomba, de ahogy telik-múlik az idő, ahogy idősödik, annál monumentálisabb műveket tesz le az asztalra. Aki elolvassa A remény rabjait, az Állj ki mellettem!-et vagy a Tom Gordon, segíts! című regényt, az láthatja, hogy nem csak horrort tud írni.

- Mondana pár szót az iskolai filmklubról?

- Csütörtök délutánonként szokott lenni negyed háromtól, csak

ARANYKÖPÉSEK

Vida Róbert Tanár úr:

„Tizenéves korában az ember fogékony a kretenizmusra.”
„Megnyitott az árkád, újra van értelme az életnek!”
„Főleg, ha megnyerjük a háborút, ahogy szoktuk.”
„Bocskai bekreptált nemsokára”
„II. Ulászló gazdasági lacikonyha volt”
Amikor a katonaságban megkérdezték tőle, hogy mi az az oximoron:
Tanár úr: - Jelző és jelzett szó ellentéte.
katona: - Nem értem, mondjal rá példát!
Tanár úr: - Intelligens katona.

Várhidi Gyula Tanár úr:

„Amikor még ennél is fiatalabb voltam...”
„Kiderül, hogy a kutya alakváltó! Sirius Black! (Faust)”
„Hallom a hangomon hogy elkezdtem az órát.”

Csányi Sándor Tanár úr:

„kifloid” (= kifli alakú)

hogyan reklámozom egy kicsit (Facebookon is fent vagyunk), és mindig különféle témákban szoktam vinni a filmeket. Van olyan, hogy előzetesen az ott lévő diákokkal megbeszéljük, hogy mi legyen. Igyekszem olyan filmeket választani, amiket a legtöbben még nem láttak, ugyanakkor fontos, hogy legyen mondanivalója, tehát nem egy Másnaposokat fogunk megnézni a filmklubban, mert annak is megvan a helye és ideje, csak nem itt. Mindenképpen komoly filmek kerülnek terítékre, amiknek vagy mondanivalójukban, vagy filmtörténeti jelentőségükben helyük van a filmtörténeti skálán, és utána mindig van egy beszélgetés, amit nagyon szoktam élvezni (remélhetőleg a filmklubba járók is). Ha megnézzünk mondjuk egy két és fél órás filmet, akkor nem szívesen engedem el úgy a diákjaim, hogy nem beszélünk róla utána.

- *Hova utazna el legszívesebben, ha lenne rá lehetősége?*

- Szívesen elmennék Japánba, megismerkednék személyesen is a japán kultúrával, a japán emberekkel. Főleg a keleti és nyugati kultúra különbségei vonzanak és érdekelnek. Leginkább történelmileg fontos helyszínekre utaznék, Görögországba (ott már jártam, de nagyon szívesen visszamennék), novemberben megyek Olaszországba, ott végre megtekinthetem Rómát és egyéb fontos városokat. Alig várom, hogy a saját szememmel is láthassam azokat a helyeket, épületeket és egyéb műalkotásokat, amiket jobbra csak könyvekből, vagy fotóalbumokból ismer az ember.

Zsóka, Éva

KÖZMAG-OS ÍRÁSAINK

Okos a telefonod? Nem? Gáz vagy.

Bár tíz évvel ezelőtt még a tamagochi volt az iskolások státuszszimbóluma, ma már sokkal nagyobb előnyt jelent, ha van mobilod. Főleg, ha okostelefon, vagy táblagép tulajdonosa vagy.

Az okostelefon megoldás minden gondodra; nem csak azt teszi lehetővé, hogy életed minden pillanatát elérhetővé tedd mások számára, de figyelmedet is könnyedén eltereli bármiről; ha Angry Birds-özöl egy kicsit, a matekóra is egyből érdekesebb. Alkalmazások tömkelege szinte könnyörög, hogy érdekesebbé tehesse az életünket, és mi felhőtlenül ugrunk fejest a kínáló lehetőségek tárházába.

Ezek a kutyuk egyszerűen megkönnyítik az életet: nem csak tájékozottabbá, de bölcsebbé, szembé, és egyben menőbbé is válsz általuk. Ráadásul remek anyagként szolgálnak az összeesküvés-elméletek szerelmeseinek, mivel állítólag nem csak lekövetni, de lehallgatni is könnyedén lehet vele a tulajdonosokat.

Mi vagyunk az első olyan generáció, akiket jóformán bármikor utol lehet érni. Mintha kezünkben a mobillal születünk volna, a közösségi oldalakon a legelső lépésektől a tegnapi esti buliról felrakott képekig minden megtalálható; és ezt látják százan, ezren, vagy éppen bárki megnézheti, attól függően, hogy te mit akarsz. Vagy, hogy tudod-e egyáltalán, hogy ezt le lehet korlátozni.

Az utcán a fülünkben dübörög a zene, de legalább elnyomja a kavargó gondolatokat. Nem akarunk gondolkodni, mert az fárasztó. Ráadásul kockázatos. Néha nem élünk, csak létezzünk, és nem gondolkozunk, csak beszélünk; ezek a kutyuk pedig kétség kívül rásegítenek erre, ha nem kapunk észbe időben, hol vannak a határok.

Éva

Robotrovar? Mi a szösz?

A miniatürizálás vezető technológia a katonaságban. Kutatásai és fejlesztései alapján lehet, néhány év múlva már nem tudjuk biztosan megállapítani, hogy egy igazi denevért, egy madarat vagy csak egy kémrobotot látunk. Bizony, jól olvastad!

Első hallásra megdöbbenő, de a katonaság fejlesztői egy „mikro-flottát” szeretnének létrehozni. Kialakítottak már kolibri és szitakötő formájú robotrepülőket is. Emellett a tengerészlet elkezdte figyelni a halak, madarak vándorlási szokásait a még élethűbb alkotások végett. Egy robotnak jókora akkumulátorra van szüksége, mégis hogy lenne lehetséges az, hogy áramkör nélkül működjön?

Ezt a kérdést is megválaszolta az amerikai kormány. Mechanikus szerkezetet ültettek egy molylepkének a lárvájába, melynek a fejlődése során az apró test körbenőtte a szerkezetet, így a szervezetnek lehetősége volt regenerálódni, a sebeknek begyógyulni, és a szervek felvehették a végső helyzeteket az idegen test mellett. Az állat által termelt hő és mechanikai erő elegendő a működéshez és így nem szükséges az akkumulátor. Ezzel gyakorlatilag egy távirányítású rovar hoztak létre. A katonaság már egy ideje tudja irányítani a bogarak repülését, a következő fázis az apró kamerák létrehozása. Ezzel lehetővé teszik, hogy bárkit észrevétlenül figyelhessenek, követhessenek...

Ha érdekel a téma, bővebben a www.idokjelei.hu weboldalon olvashatsz róla! Szóval vigyázat! Pár év múlva lehet, hogy éppen egy több milliárd dollárt érő robotrovar fogsz üldözni egy rovarirtó sprayvel vagy egy légyecsapóval!

Márti

Ezeket az írásokat a Középközlések Magazinjában is olvashatjátok, mivel az előző hónapban közreműködtünk az újság szerkesztésénél.

INTERJÚ

Egy Európa-bajnok kendős – interjú Tóth Balázzsal

Japán mindig misztikumot jelentett az európai emberek számára. Afukusimai földrengés után is tanúságot tettek kivételes életfelfogásukról, élni akarásuk-ról. Tóth Balázs nemcsak Japán jelenével foglalkozik, hanem a régmúlt harc-művészetének, a kendónak szenteli az életét. Két éve érettségizett a Radnóti-ban, jelenleg a budapesti Testnevelési Egyetem, illetve a tokiói Kokushikan Egyetem ösztöndíjasa.

- Elmesélnéd nekünk mi a kendő? Ismertetnéd velünk az alapjait?

- Japán történelmében az 1600-as évek elejéig csak háborúk voltak, és onnantól egy hosszú békeidőszak köszöntött be. Ezidő alatt különböző kardvívó iskolák alakultak, és az egyik ilyen iskolának a tanára a sérülések megelőzése miatt alakította ki a fukuroshinai nevű bambuszkardot. A kendő egy kétkezes kardvívás, melynek mozgása sokban hasonlít az európai víváshoz. Minden vágásnál (laikusok számára) egy-egy kiáltással jelezzük a tudatos találatot.

- Mikor fonódott egybe az életed a kendővel?

- Amikor 10 éves voltam, a szüleim tulajdonképpen kényszerítették, hogy sportoljak valamit. Végül az interneten bukkantam rá a kendőre és egy gyerekkori barátommal közösen döntöttünk mellette. Bár ő végül nem kezdte el, nekem nagyon megtetszett, hiszen a keleti kultúra iránti vonzalmam már régi volt.

- Nagyon sikeres vagy ebben a sportágban.

- Az eredményeimre büszke vagyok. 2011-

ben Szegeden a Tisza-kupán győztünk a japán barátaimmal alkotott csapattal. A Magyar Országos Egyéni Bajnokságon második helyezést értem el felnőtt kategóriában. Majd Olaszországban harmadik helyezettek lettünk, ahol Európa legjobb 16 csapata vett részt. A lengyelországi Európa-bajnokságon Gdyniában Magyarország nyert! Elénekeltek a himnuszt, nagyon boldogok voltunk!

- Kik egyengették a sportkarrieredet?

- A családom mindig mellettem állt, tudták, hogy én ezt 100%-os komolysággal szeretném csinálni. A szegedi edzőm, Hatvani Lóránt szintén radnóti tanuló volt, és kis-koromban nagyon sokat foglalkozott velem. Mindmáig sokat köszönhetek Csala Tibornak és Traser Tamásnak is. Majd bekerültem a válogatottba, és most már másfél éve Budapesten lakom a Testnevelési Egyetem tanulójaként, Abe Tetsushi mesteremet dicséri további fejlődésem. A kezdetektől támogat a Japánba való kiutazásokkal, tanácsaival és magával a létével.

- Hogyan boldogulsz a japán nyelvvel?

-Először 2007-ben jártam Japánban. Akkor még csak magamtól tanulgattam a nyelvet. Olyan érzés volt kikerülni, mintha egy úszni nem tudó embert a mély vízbe dobta volna. Döntöttem: japánul fogok tanulni. Hatvani Lóránt edzőm, majd Akasaka Yoshie japán nyelvű szegedi lektor oktatott egészen a 2009-ben tett emelt szintű érettségimig.

- Úgy értesültünk, hogy egy évet Japánban fogsz tölteni...

- Igen, ez így igaz. A TF-en keresztül nyertem egy éves ösztöndíjat Japánba március 3-tól. A budo (=küzdés útja) szakiránynak a kendő szakán fogok tanulni. A tantárgyak is ehhez fognak igazodni. Hétköznap napi két edzésem lesz és szombaton egy. A kezdetekkor az edzőtábor keretén belül napi 3 edzésen veszek részt.

- Milyen célok állnak előtted a továbbiakban?

- Miután visszajövök Magyarországra, befejezem az egyetemet testnevelő/edző szakon. Mindenképpen testnevelés tanár szeretnék lenni, ebből nem fogok lejjebb adni sohasem. A radnóti tanárait látva csodálatos

szakma ez. Mennyi mindent ki lehet hoznia adiakokból, és milyen emberségre lehet megtanítani őket! Hiszem, hogy a testnevelésen keresztül erre én is képes leszek. Ha sikerülne, akkor szeretnék majd a saját középiskolámban, a Radnóti Miklós Kísérleti Gimnáziumban tanítani.

-Kívánunk sok sikert az álmaid beteljesüléséhez!

Márti

Lehet, hogy ismerősnek érzitek a cikket, hiszen ezt az írást olvashattátok már a Délmagyarország Mizu? című rovatában is, egy rövidebb változatban!

MÁR 100 ÉVE ANNAK...

Mindenki ismeri a Titanic tragikus történetét, mégis lássunk bele mélyebben ebbe a világba, hisz 2012 a 100. évfordulója a Titanic elsüllyedésének...

A Titanic volt korának legnagyobb utasszállító hajója. Elsüllyesztetetlennek tartották. Egy óceánjáró hármasként készült az írországi Belfast hajógyárában. Testvérei az Olympic és Gigantic nevet viselték. A Gigantic azonban a Titanic tragédiája után a Britannic nevet kapta, ugyanis eredeti nevét „veszélyesnek, istenkísértésnek” találták a szomorú történetek után.

A Titanic hossza 269 méter volt (ez annyi, mintha 8db 10 emeletes panelházat helyeznénk egymás tetejére), magassága 53 méter (ez pedig egy 18 emeletes panelház hossza).

A mindenki által csodált hajó 1912.április 10-én indult útnak. A munkásosztálytól kezdve az „úrgazdagokig” mindenkire gondoltak a hajó tervezői, különböző árú és minőségű szobák, társalgók álltak az utasok rendelkezésére. A cél New York volt. A hajót Smith kapitány irányította, aki kapott jéghegyekről jelentést már az indulás előtt is, tehát fel voltak készülve az esetleges nehézségekre az útsorán.

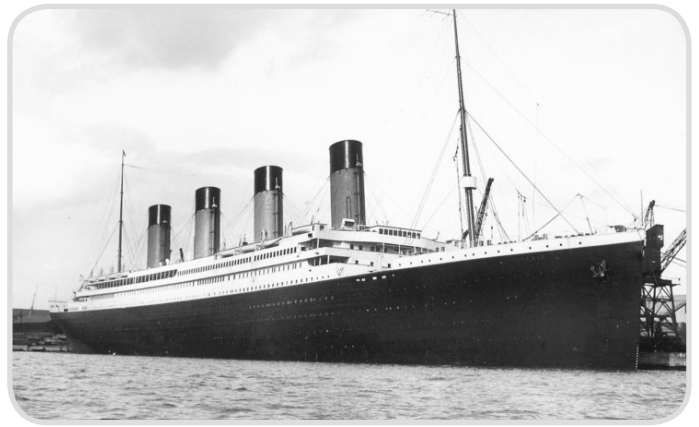
1914.április 14-én 23:40-kor egy órszem jéghegyet vélt felfedezni maguk előtt. Egyes elméletek, tudósítások szerint már pár perccel korábban meglátta, de nem vélte veszélyesnek, nagyknak, ezért

nem jelentette rögtön. (A jéghegyek mérete nem határozható meg abból a részből, ami a felszín felett van, ugyanis ez a rész a jéghegynek csupán a 10%-a.) Akár ez is lehetne ez is a tragédia egyik előidézője. Azon az éjjelen az óceán (Atlanti-óceán) felszíne is tükörsima volt, ami miatt nem tört meg a víz sodrása a jéghegyeknél, ez is nehezítette az órszemek feladatát. Továbbá azt is feljegyezték, hogy a hajó nagyobb sebességgel haladt, mint a megengedett. Hamarabb szerettek volna megérkezni, talán a hírnév növelése miatt, talán más okból, ez nem tisztázódott 100 év alatt sem.

A szerencsétlen éjjelen az első tiszt, William Murdoch volt szolgálatban, aki azonnal két parancsot is kiadott. Az első, hogy a hajót balra kell fordítani, a második, hogy a bal oldali hajócsavart hátramenetbe kell kapcsolni. A mai tudósok szerint mindkét parancs helytálló volt, csak az együttes alkalmazása nem. Ez is lehet a tragédia újabb oka.

A kapitány parancsot adott az S.O.S. jelek küldésére. Azonban a legközelebbi hajó, a Carpathia is csak négy óra múlva tudott volna a helyszínre érni, ám a Titanicnak már csak egy-két órája

volt. Vészjelző rakétákat is lőttek fel, melyet észlelnie kellett volna egy közelben lévő hajónak, de az órszemek nem tudták mire vélni a fényeket, valószínűleg tűzijátéknak gondolták. A rádiójeleket pedig nem észlelték, ugyanis a rádiósuk feltehetőleg aludt. A Titanicon megkezdődött a pánik, az emberek egymást lökdösték a jég hideg vízbe.

Az eddig felsorolt négy ok mellett azonban a legvalószínűbb, hogy nem volt elég mentőcsónak, és amik voltak, azt is csak félig vagy kevesebb emberrel töltötték meg.

A Titanic végül 1914.április 15-én hajnali 2:00-kor elsüllyedt. A túlélőket a Carpathia nevű, szintén utasszállító hajó mentette ki még hajnalban. Az első mentőcsónakot 4:15-kor vették fel, míg az utolsót 8 óra körül.

Az emberek naivak voltak 1914-ben is. Azt hitték, hogy a Titanic mérete és ereje miatt képtelen elsüllyedni, ám vasból készült, így mégis képes volt rá.

A Titanic Southampton-ból indult 2207 fővel (személyzettel együtt). A hajón 20 mentőcsónak volt, egy csónak pedig átlagosan 65 emberre volt tervezve. Ez azt jelenti, hogy az utasok több mint felét meg lehetett volna menteni. Ezzel szemben összesen 705-en éltek túl a katasztrófát. (Az utolsó túlélő, Millvina Dean 97 évesen hunyt el 2009-ben. Két hónapos korában utazott a Titanicon.) Ha a hajókat nem félig megtelve engedték volna le - bár volt olyan, amelyben csak mindössze 12 ember ült -, akkor még 470 ember élhetett volna túl a katasztrófát. A tisztek nem tudták, hogy a mentőcsónakok ki voltak-e próbálva 65 emberrel, ezért nem mertek egy csónakba annyi embert engedni. Ez is azt mutatja, hogy egyáltalán nem számítottak a tragédiára...

Túlélők %-os aránya:

	Nő	Férfi
Első osztályból	94%	31%
Fedélközből	47%	14%

Mint láthatjuk, a gazdagok sokkal nagyobb arányban menekültek meg. Érhetetlen, hogy még a halál ilyen közelségekor is különbséget tettek nő és nő, férfi és férfi, ember és ember között. Elsőként a nők és gyerekek szállhattak a csónakokban, ám a gazdag nők majdnem 100%-a megmenekült, míg a szegényebeknél az 50%-ot sem érte el a túlélők létszáma. Elgondolkodtató, hogy miként viszonyultak egymáshoz az emberek, és elgondolkodtató, hogy ha ez most, 100 évvel később történelem, ugyanez a %-os arány jelenne-e meg...

A történetet 1997-ben James Cameron rendező, producer dolgozta fel egy romantikus keretbe foglalva. A 100. évforduló miatt most országszerte megtekinthető a film 3D-ben a mozikban.

Úgy gondolom, hogy megéri megnézni azt a 192 percet. Mindenkinek csak ajánlani tudom.

Szabó Réka

AZ EURÓPAI OKTATÁS ÉRDEKESSEGEI

Manapság, a régi időkkel ellentétben, életünk fontos része az oktatás. A magyar viszonyok ismerősek lehetnek mindenki számára, de tudtátok-e, hogy Németországban csak 4 évig tart az általános iskola vagy, hogy minden dán tanuló ösztöndíjat kap, csak, hogy tanuljon? Bolygónk rengeteg országában különböző a színvonal, mások a követelmények, eltérőek az anyagi elvárások. Éppen ezért nem tudok mindről írni, így csak a mi kis Európánkra koncentráltam. Minden országot nem tudok ugyan bemutatni, de igyekszem minél több érdekességet kiemelni az eltérő oktatási rendszerekből.

Az országok választását nem diszkriminációnak számon, találmokra lettek ezek és higgýtétek el, kénytelen voltam „szelektálni”, hiszen valamennyien tudjuk, kontinensünk elég sok országból épül fel.

Németország:

Itt oktatás nagyban eltér az általunk megszokottól. Először is, mint azt már említettem, 4 évig tart az általános iskolai képzés. Ezt ugyanúgy 6-7 évesen kezdik, mint mi. A negyedik év után tovább tanulhatnak: többféle szakirányú iskola közül kell választaniuk, bár ez inkább csak útmutatás, ugyanis csak ezután szakosodnak a diákok. Például az egyik ilyen irányzat a reáltantárgyak kedvelői számára alakult, ezt *Realschule*-nak hívják, a művészeti beállítottságú tanulók pedig a számukra kialakított iskolában folytathatják tanulmányaikat. Egy másik választási lehetőség az általános „tagozat”. Ezt követi a 3 éven át tartó továbbképzés, ekkor specializálódnak a diákok a különböző szakokra. A következő lépés a *Gymnasium Hochschule*. Ide csak a legjobb eredményekkel rendelkezők kerülhetnek be. Ez 2 év gimnáziumi és reál-oktatást jelent, a végső állomás az egyetem, azaz *Universität*.

Az iskola kezdésének időpontja hasonló, mint nálunk, viszont a szünetek hosszabbak, így 5 héttel járnak tovább. Jellegzetesség, ha nem veszik fel a német diákokat a berlini egyetem orvosi karára, van Szegeddel egy megállapodás, miszerint az itteni egyetem felveszi őket. Ennek oka, hogy Németországban még nehezebb felvételt nyerni az orvosi és a legnépszerűbb karokra, mint Magyarországon.

Dánia:

Az iskola ugyanúgy indul, mint itt, 4 év alsó és ugyanennyi év felső tagozattal. Ezután az oktatás szintén irányokra bomlik, de itt jóval kisebb a választék. A dán oktatás különlegessége az ország területén található két speciális iskola. Az itt tanulóknak félévente 1,5 millió forint értékű koronát kell fizetniük. Ehhez még nem számoltuk hozzá a zsebpénzt... Itt lehetőség nyílik a szakosodásra, ezen felül bárki kiélheti alkotási vágyát, kreativitását, mindezt luxus körülmények között. A dán anyanyelvűek szívesen használják az angol nyelvet, nem úgy, mint a németajkúak, ők jobban szeretnek a saját nyelvükön társalogni. Sok diák 18 évesen egy szakkal már munkába áll.

Furcsaság, hogy a dán gyerekek 16 évesen a saját szüleikkel dohányoznak és ugyanabban a korban már vásárolhatnak 16,5% alkoholtartalom alatti szeszesitalt legalísan. Az itteni diákok havonta 380-400 korona „ösztöndíjban” részesülnek, amit az állam fizet, amiért iskolába járnak. Ez forintban kb. 17000 forint havi jövedelmet jelent. Az egyetemi tanulmányok finanszírozásával nem akad probléma, ugyanis az teljes mértékben ingyenes, viszont a megélhetés rettentően drága.

Oroszország:

Az oktatás eddig talán itt a leghasonlóbb a magyarországihoz, csak mások az elnevezések. A tanulást az ottani nebulók is 6-7 éves korukban kezdik, ezt nevezik alapfokozatnak. A következő szint a főfokozat, ide a gyerekek 7 év tanulás után jutnak el, nálunk ez számít a középiskolának. Az utolsó 4 osztályt a felső fokozat keretei között töltik, ez a mi országunkban a felsőoktatás részét képezi.

Belgium:

Ez ország oktatási rendszere sem tér el sokban a magyartól:

3 közösség irányítja és finanszírozza az ottani iskolákat. Vannak a közösségi iskolák, ezeket, mint az nevéből is kiderül, a közösségek tartják fent, így a felügyelet is az ő feladatuk. A sorban következők az államilag támogatott tanintézmények. Ezek fennállítását az önkormányzatok segítsége és a közösségi támogatások teszik lehetővé. A harmadik típust a magániskolák képviselik, üzemeltetése főként különböző szervezeteknek köszönhető, ez sok esetben a katolikus egyházat jelenti. Egy 2003-as tanulmány szerint a belga tanulók eredményei regionális különbségeket mutattak: kimagasló eredmények születtek a flamand régióban, akik a német közösségek által fenntartott iskolák tanulóit győzték le, nekik pedig a francia régió diákjait sikerült felülmúlniuk. Így talán nem meglepő, hogy sok francia szülő is flamand iskolába írta gyermekét, főleg Brüsszel környékén.

Litvánia:

Az iskolai oktatás első állomása az általános iskola. Ez számunkra szokatlan, de, mint Németországban is, 4 tanévet ölel fel. Az oktatási törvényük kimondja, a gyermek-

nek abban a naptári évben kell elkezdenie az iskolát, amikor betölti hetedik életévét. Ha a szülők úgy döntenek, gyermekük hamarabb is megkezdheti tanulmányait, azzal a feltétellel, hogy az oktatáshoz szükséges fejlettségi szintet eléri. Számunkra meglepő, de az általános iskolában a gyerekek nem kapnak érdemjegyeket.

Ezt az alapképzés követi, ami 6 éven át tart és ez az időtartam is két szakaszra van bontva: 5-8. és 9-10. osztályra. A két időegység alatt eltérő a tananyag, az utolsó két évben kötelező 2 idegen nyelv tanulása.

Azoknak, akik teljesítik az alapképzést, lehetőségük nyílik arra, hogy gimnáziumban vagy középiskolában folytathassák tanulmányaikat. Ez még 2 éven át zajlik. Az egyes középiskolák humán, reál, technikai és művészi képzésre specializálódhatnak, ahogy azt szintén láthattuk a német iskoláknál is. A 12 év kitaró tanulás után a diákok érettségi vizsgát tesznek. Ez összesen 4 tantárgyat jelent, abból 1 kötelező, a litván, a másik 3 tárgy szabadon választható.

Írország:

Írországban nincs nemzeti szintű óvodai oktatás, ilyen létesítmények csak önkéntes alapon működnek az országban, a gyerekek ellátása a szülőket terheli.

Az általános iskolai oktatás 6-15 éves korig tart. Maga az oktatás itt is és a középiskolákban is ingyenes, de a tankönyveket és az egyenruhát, mert Írországban a diákok egyenruhát viselnek, a szülők kötelessége beszerezni.

12-15 éves korig a tanulók középiskolai előkészítésen vagy szakmai képzésen vehetnek részt. Ez idő alatt a diákok természetesen óraszámot vehetnek fel, hogy megtanulhassák kötelező, illetve nem vizsgaköteles tantárgyaikat. A 3. év végén közép és/vagy emelt szintű vizsgákat tesznek, majd az ezt követő 2 éven át tartó tanulás végén, érettségi bizonyítványt szerezhetnek.

Köszönöm szépen, hogy elolvastátok cikkem, remélem, hogy hasznos és érdekes információkat oszthattam meg veletek! Ha valaki érdeklődését felkeltették más iskolák különlegességei, merem ajánlani az internetet, keresgéljétek bátran, tömérdek olyan ország van még, amiről nem volt szó a cikkben! Sziasztok, további jó olvasgatást!

Judit

MESEOLVASÁS GYÓGYULÓ KISGYEREKEKNEK

Május 9.-én, szerdán számos osztálytársam és én a Szegei Gyermekek Klinikán töltöttük a délutánunkat. Meséket olvastunk fel a kis porontyoknak, és szerintem mindenki jól érezte magát!

A történet kiindulópontja az volt, hogy Márti, a sulis újság főszerkesztője, feldobott egy témát, hogy a K&H Bank szervez egy közhasznú programot, amit meg lehetne írni az újságban! Én meg rögtön lecsaptam rá, bár nem emiatt, hogy írok, hanem mert fűt a másokon való segítség szenvedélye. Ezután következett a szervezés része, ami köztem az osztályom és Plugor Magor tanár úr között zajlott. Szinte minden csaj csatlakozott a programhoz, és Martin meg Tibi sem vetette meg az efféle kezdeményezéseket. Így az első csapatban 12-en lettünk. Név szerint Pálinkás Zsófia, Ürmös Lilla, Kodé Judit, Nászai Anna, Tóth Timi, Kovács Kati, Glatz Anita, Kurucz Dóra, Kiss-Faludy Réka, Tamás Tibor, Dénes Martin és végül én. 6-an ágyakhoz mentek volna, olyan kisemberekhez, akik nem tudnak felkelni, a többiek, mi pedig egy közös műsorral készültünk. Azért írtam, hogy mentek volna, mert végül szerencsére, mert mindig szerencse, ha nincs annyi beteg gyerek, nem volt elég kisgyerek.

Meg kell jegyezni a szervezés parádésan zajlott! Van még mit gyakorolnom, de majd belejövök! Kitaláltuk, hogy Nosztregerusz titokzatos kéziratát fogjuk felolvasni, mert mondták, hogy egy óránk van. Később láttam, hogy a menetrendbe az volt írva, hogy 25-30 perc. És ez nyilván nem elég egy kis könyvre. Abban egyeztünk meg, hogy akkor nem adjuk elő. Helyette kedd éjszaka rögtönöztem, és beraktam a táskámba azokat a könyveket, amiket kicsiként imádtam, és bevitettem a suliba, hogy tessék választani! A kezdeti fennakadás után, végül is sikerült eldönteni, hogy ki mit mondjon fel, így rugalmasan tudtunk alkalmazkodni az elvárásokhoz. Szerencsénk volt, mert az olvasással már nincs gondunk. Az már mindenkinek megy

Az első órát mindenki kibírta, utána kaja, majd busz, nekem bicikli, majd érkezés. Másik maradandó élmény. Jön elénk egy hölgy, Kovács Márta, aki itt tanít a klinikán, segít a gyerkőcöknek bepótolni a sulis hiányzásokat. Kedvesen fogad, beszédbe elegyedünk vele, tényleg nagyon kedves, és ő is így gondolja rólunk, tehát sínen vagyunk, és a kedvencem ez az elszólás: Igazából ma tudtam meg, hogy jöttök!

Trololololo...

Megérkezik a főszerző, Ágoston Judit, egy szintén nagyon ked-

ves fiatal nő, beszélgetünk, kiderül, hogy ő nem is az K&H fiókcsoporthoz tartozik, hanem egy kommunikációs csoporthoz, most jött le pestről.

Én a magam részéről nagyon meg vagyok elégedve. Szerintem nagyon jól összehoztuk a délutánt. Ha bele vesszük, hogy a hölgy, akit a klinika megbíz, csak ma tudja meg, hogy jövünk, mi meg aznap rögtönözünk, ami a meséket illeti, szóval le a kalappal, hogy ilyen rugalmasan meg lett szervezve, és le a kalappal az osztálytársaim előtt, mert szerintem szenzációsak, és nagyon jó, hogy ekkora szívük van!

Ezek után felmentünk a kicsikhez, kényelmesen elhelyezkedtünk, beszélgettünk, majd két rövid köszöntőt hallhattunk dr. Bittera Istvántól és Bajkó Attilától, a K&H szegei fiókjának vezetőjétől. Ezek után neki kezdtünk a mesélésnek. Én kezdtem. Két kis verses mesét hoztam Siccről, mert ez kicsiknek szól, és mert kiskoromban annyira bírtam ezt a macskát, hogy azt hittem, (haha!) hogy tudok olvasni, ha ránézek a papírra, holott csak fejből megtanultam. Aztán Nógrádi Gábor: Segítség ember!-című könyvéből meséltünk, ami nem volt olyan jó ötlet így utólag visszanezve, mert kevés nagyobb volt, inkább kicsi, és Nógrádi inkább 9-10 éveseknek lett írva. De ugye, mi nem tudtuk, hogy milyen gyerekek lesznek itt, és mi szerettünk volna mindenféleképpen készülni. A mesélést egy Varró Dániel verses mese zárta. Szerintem elsőnek nem volt rossz! Voltak észrevételeink, mint pl.: elég a kevesebb idő, mert a kicsiket nehéz lekötni, meg hamar elfáradnak, meg, hogy mielőtt megyünk, előtte mindig konzultálunk Márti néniével, hogy tudjuk, milyen korosztály lesz.

Egyébként a K&H pénzzel is segít az egészségügyben dolgozó embereknek. Egy pályázatot írt ki, amire lehet jelentkezni, így lehet új orvosi eszközökhöz hozzájutni. Ez a kezdeményezés, ez a mesélős, pedig már több városba is eljutott. Szerintem ez egy nagyon jó mód, hogy másoknak örömet okozunk, hiszen figyelünk rájuk, és ez már magában is orvosság!

Ha kedvet érzel magadban, hogy te is segíts beteg gyerekeken, akkor keress fel engem, és én segítek! Mi még többször el fogunk látogatni a klinikára!

Batiz Réka

TUDÓSÍTÁS PESTRŐL A 19. DUE SAJTÓFESZTIVÁL RÓL

Ebben az évben került megrendezésre a 19. sajtófesztivál, aminek a Millenáris Park adott otthont. A sajtófesztivál fő programja a díjátadó volt, amire én is hivatalos voltam.

Több kategóriában lehetett nevezni, mint pl.: az év mentora, diák-videóújságírója, online diákmédiума, az év diákfotósa, diákrádiója/diákrádiósa (tematikus/zenei), az év diáklapja és végül az év diákújságírója. Én ebben a kategóriában küldtem be a külföldi tanulással kapcsolatos cikkemet, majd egyszer csak kaptam egy levelet, hogy helyezést értem, és örömmel várnak fel az ÜNNEPÉLYES díjátadóra!

Reggel 7 után indultunk, időben felértünk. A Millenáris Park nagyon modern, szép a „kertje”, és egy nagy gyárépületre hasonlított az az épületrésze, ahol a programok voltak. 10:30-kor volt a kapunyitás. Eközben, fellépett egy banda, hogy megkezdődjön a ráhangolódás. Az együttes a NOALIBI névre hallgatott.

Ezután elkezdődött a díjátadó. Szuper ajándékok voltak, igazán nem mondhatom, hogy ezeken spóroltak volna! A legtöbb kategóriában korosztályos bontások voltak. Én a középiskolások korcsoportján belül értem el egy külön helyezést, én dicséretben részesültem. Az én nyereményem egy két személyre szóló Bodeis 2. belépő volt, egy könyvutalvány, amit ott helyben be lehetett váltani újságírással/ médiával kapcsolatos könyvre. Ezen kívül még 5000ft-tal olcsóbban mehetek az idei médiatáborba. Számomra mégis az érte a legtöbbet, hogy a cikkem egy részlete, (mindenkiéből csak részlet jelent meg, a teljes cikkeket a DUE Tallózón lehet elolvasni online-n) megjelent. Miután lejöttem a színpadról, rögtön megrohamozott egy nő valamelyik vásárhelyi rádiótól, ha jól emlékszem, és rögtön feltett pár kérdést, majd később a DUE-soknak is válaszoltam pár kérdésre, amit a médiatörvényekkel kapcsolatban tettek fel. Először kicsit izgultam, hogy vajon milyen kérdéseket tesznek fel, de kihívásként éltem meg, és élveztem, hogy a véleményemet kérdezik, mintha lennék valaki, pedig igazából senki vagyok. Tudjátok! Ti is ismeritek ezeket a riportokat az utca emberével. ...

Csomó stand volt felállítva. Érdeklődni lehetett a diákhitelről, több standja is volt ezeknek a szuper-syber hight-tech telefonoknak. Volt még a British Council-nak is standja, ahol nyilván a nyelvtanfolyamok voltak kihangsúlyozva. A nemzeti média és hírközlési hatóság pultjánál ebben az évben a korhatárok ismerete és a biztonságos internetezés kerültek a középpontba. Nekem a kedvenc standom mindenképpen az UNICEF standja maradt. Hoztak nagy plakátokat, ahonnan sok információt és megható

történeteket olvashattam a gyerekről és az őket érintő problémákról. Egy tesztet is kitölthettem, és mivel hibátlanul tudtam válaszolni a kérdésekre, kaptam egy nagy matricát meg egy kitűzőt. Ez komolyan elgondolkasztott. Na, nem a kitűző. Annyira azért én sem vagyok elvont. Jó lenne támogatni őket. Ha majd dolgozni fogok, akkor mindenképpen szeretném az ilyen civil szervezeteket támogatni anyagilag! Csak sajnós nem először hallottam olyat, hogy a befolyt összegek nem a cél személyekhez jutottak el, vagy nem jó formában. Így teszem azt, nem gyógyszer fog fogni a kezében a 9 éves néger kisfiú Afrikában, hanem egy géppisztolyt, mert végül is csak átcsoportosításról van szó, a kórház helyett a helyi gerilla harcos kapta, csente el a juttatásokat. Mindegy, ez csak megjegyeztem, ez egy másik történet.

Délután csomó közönség-olvasó találkozót szerveztek. Így itt volt Ördög Nóra, Máday Vivien, Kállay-Saunders András, Lakatos Levente, Katus Attila, Horváth Gergő, két sportriporter: Mohay Bence és Lantos Gábor. Később találkozni lehetett Andy Vajnával, Oroszlán Szonjával és Baricz Gergővel. Tehát nagy celeb parti volt! Sajnáltam K-S-Andrást, ahogy a tizenéves kiscsajok rárohantak. (Úgy hallottam, hogy Freddie Mercury is ezért lett később homokos. Nem bírta a strapát. :) Számomra meglepő volt Lakatos Levente személyisége. Annak kapcsán hívták meg többek között, mert nézete szerint, ha az ember ismert, akkor álljon ki valamilyen cél mellett, és ő a drog prevenciót választotta magának. Mindig üdít, ha az ember olyan fajtársával találkozik, akinek vannak önálló, értelmes gondolatai! Maga a könyvei személy

szerint nekem nem nagyon jöttek be, így hallásról, na de majd nyáron, kiveszem a könyvtárból a barbibébi-t és a loveclub-ot!

Nem néztem végig minden ilyen találkozót. Láttam távolról Andy Vajnát, ahogy elfolyt egy kanapén és válaszolt a kérdésekre. Láttam Ördög Nőrit kávézgatni, mi meg később bementünk a Mammutba kajcsizni, délután pedig a Nagy Lovas kerbe ugrottunk be.

Nagyon szuperül éreztem magam, és számos jó érzés, behatás ért. Nagyon örülök, hogy ott lehettem!

Batiz Réka

ADY HAZUDOTT

Mit akarok? Téged magamnak.
Erdőbe csábítani vaddisznók éjjelén,
Lelődni a szirtról apály idején.
Kötelet húzni édes nyakadra,
Toronyba zárni, melynek nincsen ablaka.

Aznap jössz majd hozzám könnyezve,
Régi Megváltódat szorosan átölelve.
Az lesz keserű napjainknak vége, s
Ha megunnálak: kutyák elé vetlek.

Owl

ISMERJ MEG!

Ahogy megszokhattátok, minden hónapban négy tehetséges diákot mutatunk be! A mostani számunkból sem maradhettek ki radnóti iskolatársainkkal készített interjúink...

Biztos sokan hallottatok a cserediák programokról, amiben Békési Dóri 11.D osztályos tanulónk is részt vett a tavalyi év során. Vele beszélgettünk arról, hogyan érezte magát Amerikában.

13 éves koromban jött az első ötlet, hogy hosszabb időre külföldre utazzak. Első nagy álmom Ausztrália volt, de végül Amerikában kötöttem ki. Ezt a nagy lehetőséget a Rotary cserediákprogram biztosította. Minden évben ellátogat iskolánkban a csereprogram képviselője, aki tájékoztatja a diákokat a lehetőségekről. Nekem, személy szerint Harangozó Judit tanárnő segített bekerülni a programba. Hosszú jelentkezési folyamat által, meghallgatásokon és orientációkon való részvételek sora után, február 6-án derült ki, hogy nem az elsődleges helyen megjelölt Ausztráliába, hanem Amerikába utazhatok el.

A kiutazásom életem egyik legmeghatározóbb élménye volt. Clintonba, egy New York állambeli kis városkába kerültem, ahol az egy év során 3 fogadócsaláddal oszthattam meg mindennapjaimat. Lehetőségem nyílt ellátogatni többek között Saratogába, Albanyba illetve a fővárosba, Washingtonba, valamint legemlékezetesebb élményem egy Broadway előadás megtekintése volt.

A sulis teljesen más rendszerű, mint itthon. Iskolakezdés előtt be kellett mennünk az iskola irodájába, ahol ki kellett választanunk azokat a tantárgyakat, amelyeket szerettünk volna az év során tanulni. Én főleg nyelvekre és művészetekre specializálódtam. Számomra, nagyon szimpatikus volt, hogy akár pszichológia-, vagy fényképészképzésre is fel lehetett iratkozni.

Év végén a Rotary szervezett egy amerikai körutat, amin 90-en vettünk részt cserediákként és tettünk egy hatalmas kört kb. 20 államot érintve. Ezalatt a túra alatt olyan lélegzetelállító helyekre volt lehetőségünk eljutni, és olyan intenzív élményekben volt részünk, és olyan intenzív élményekben volt részünk, amelyek végképp meghatározták az egész évem kimenetelét.

Az év során sok új baráttra tettem szert, akikkel a mai napig tartom a kapcsolatot.

Idézzük Dóri 2010. szeptember 12-ei beszámolójából:

„Ha valaki megkérdezi tőlem 20 év múlva, hogy mi volt életem egyik legmeghatározóbb élménye, a válaszom mindenképpen az lesz: az a hétvége 20 évvel ezelőtt. Egy rotarys cserediák vagyok és a világ minden részéről ideérkező 28 társammal töltöttünk együtt egy hétvégét. [...] Hogy őszinte legyek, kicsit izgultam az elején, de ha annyit mondok, 13 nyelven tudom mondani, hogy „szia”, szerintem sejtitek a dolgok kimenetelét. [...]

Úgy gondolom, a történetem tanulsága az, hogy mennyire megéri nyitottnak lenni a világra, megosztani az emberekkel az élményeinket, és barátokat szerezni a világ bármely tájáról. És végül: hinni abban, hogy semmi egyéb, de az ilyen értékes pillanatok tudják az embert boldoggá, gazdaggá és értékessé tenni.”

Kohlmann András, 12. M osztályos tanuló a matematikán kívül a médiával is megismerkedett az itt töltött éve alatt. Vele beszélgettünk.

Tanulmányaimat a Juhász Gyula Gyakorló Általános Iskolában kezdtem. Affinitásom a matematika iránt már korán megjelent. A

mediával valójában kilencedikes koromig nem igazán foglalkoztam, csak tizedikben nőtt meg iránta az érdeklődésem. Több filmes munkámat elküldtem a BIG (Bródy Imre Gimnázium) diákkfilmszemléjére, de nem az a filmem érvényesült, amelyiket eredetileg szerettem volna.

A fotózás talán valamivel hamarabb jött. Különös kaland részese lettem, amikor barátnőmmel képeket készítettünk, amelyeket az ő nevén adtunk be egy pályázatra. A nyertes képként történetesen az egyik általam készített került ki.

Az idei tanévben már nem nagyon lesz időm a médiára koncentrálni, elsősorban az érettségi a fontos. Viszont nyáron még inkább szeretnék időt fordítani és belemerülni a filmkészítés varázslatos világába.

Jelentkeztem a Budapesti Műszaki Egyetem mérnök-informatikus szakára, de nem itt képezem el a jövőmet. A Színművészeti Egyetem filmrendező szakán szeretnék végezni, azonban ez a szak, csak minden második évben indul, idén pont nem. Köztudott, hogy a Színművészeti Egyetemen sokat számít az ismeretség, éppen ezért a következő egy évet a tanulás mellett, a kapcsolatok gyűjtésére is szeretném fordítani, majd egy év múlva megpróbálni a jelentkezést. Abban bízom, hogy legalább harmadjára sikerül, hisz sokaknak ez a bűvös szám.

Petra és Szilvi készítette az interjút Kohlmann Andrással és Békési Dóriával

Vadász Anna, 11.B osztályos tanuló számos természetfotós versenyen ért el rangos helyezést. Erről fog mesélni nekünk bővebben.

Kiskoromtól sokat kirándultam szüleimmel a természetben, így hamar megfogott a seregnyi látnivaló. Az élővilág szereplőinek élete pedig nyitott könyvként elevenedett és elevenedik meg előttem. Ezért természetes lett számomra, hogy az általános iskola elvégzése után a szegedi Radnóti Miklós Kísérleti Gimnázium biológia tagozatán folytassam tanulmányaimat. Az sem meglepő, hogy megkedveltem a természetfotózást. Négy évvel ezelőtt kezdtem el foglalkozni a fotózással édesapám, Vadász Sándor jóvoltából, mivel ő szenvedélyes természetfotós is.

A tanulás miatt ma már egyre kevesebb szabadidőm van, így legfeljebb hétvégenként és a szünetekben jut időm a fotózásra. Ilyenkor vagy a lessátramban, vagy valahol a természetben próbálok kikapcsolódni.

Sorakozó

A madarak fotózása az egyik kedvenc témám. Főleg akció közben izgalmas őket megörökíteni, ami sok kihívással jár, ezzel is igazolva, hogy az egyik legnehezebb műfaj a természetfotózásban. Emellett nagyon szeretem a makrofotókat és a tájképeket is.

A családi kis géppel a virágoskertben készítettem első felvételeimet, majd egyre távolabba merészkedve a közeli rétekre, erdőkbe, hegyekbe egészen a szegedi Fehér-tóig jutottam el, amely máig az egyik kedvenc fotós területem. Sokat fotózom az Északi-középhegységben, a Bükk területén, mivel nagyszüleim is ott élnek, így számos kirándulás és fotós túra élményét köszönhetem ennek a fantasztikus élőhelynek.

A kedvenc fotóm a Sorakozó című képem. Ennek háttérben egy igazi családi akció áll. A fotó 2008 áprilisában készült. Édesanyámmal kerékpározni indultunk a lakóhelyemhez közeli Maros-partra, amikor megpillantottunk egy őszapót, csőrében eleséggel. Figyeltük, hogy hová repül, és az egyik nyárfán felfedeztünk nyolc éhes fiókat. Nagyon megörültem nekik, és azonnal felhívtam apát, hogy hozza el a fotófelszerelésemet, mert akkor épp nem volt nálam. Izgatottan vártam a megfelelő pillanatot. Több, mint két órán át figyeltem az etetést. Valószínűleg ekkor repülhettek ki a fészekből, mert szorosan összebújva kuporogtak az ágon. Mai napig nagyon hálás vagyok a természetnek ezért a ritka és felejthetetlen pillanattért. Ez a fotóm, pedig a naturArt Év Természetfotósa 2008 pályázaton 2. helyezést ért el az ifjúsági kategóriában.

2010-ben és 2011-ben is elnyertem a MOL, Új Európa alapítvány tehetség gondozó pályázatának támogatását, melynek segítségével hozzájutottam egy Canon EOS 7D fényképezőgéphez és egy objektívhez.

Nagyon szeretek virágokat fotózni, de kedvenceim a madarak. Ha egy jó téma kerül az objektívem elé, úgy izgulok, akár a felelés előtt, hogy vajon sikerül-e elkapni a pillanatot. Fantasztikus érzés télen a hóban hasalni vagy tavasszal a lessátorból figyelni az állatok mozgását és a természet ébredését.

Már több fotópályázaton is sikeresnek bizonyultak képeim:

- Béres-csepp-Az év természetfotósa 2007, ifjúsági kategória: egy kiállított kép
- 2008-as National Geographic Kids fotópályázat: egy kiállított kép
- 2008-as Camera obscura fotópályázat: egy kiállított kép
- Béres-csepp-Az év természetfotósa 2008, ifjúsági kategória: 2. helyezés
- Földes Ferenc Gimnázium Országos Középkisiskolai Természetfotó Pályázat 2009: 6. helyezés, 9. helyezés, 3. legjobb kollekció díj
- naturArt-Az Év Természetfotósa 2009: 2. helyezés, 3. helyezés, különdíj
- naturArt-Az Év Természetfotósa 2010: 3. helyezés
- Országos Középkisiskolai Fotópályázat 2011: 2. helyezés
- 2011-ben Magyarország és egyben a régió legrangosabb természetfotós pályázatán a naturArt- Az Év Természetfotósa pályázaton három képem első díjas lett, így a benyújtott portfólió alapján elnyertem az Év Ifjú Természetfotósa címet. Mindhárom fotómon madarak szerepelnek akció közben.

Egyik díjazott fotóm elkészítésének rövid története:

Potty a falat:

Gera István barátunk tanyáján évek óta rendszeresen költött egy búbos banka pár. Tavaly lehetőségem nyílt arra, hogy végigkövessem és lefotózhassam ezeknek a csodálatos madaraknak az életét egészen a párázástól a fiókanevelésig. Fantasztikus élmény volt, hogy ilyen páratlan pillanatok szemtanúja lehettem. A fotómon az a pillanat látható, amikor a fiókját etető szülő épp elejti a várva várt falatot (lótücsköt).

Úgy gondolom, hogy bármilyen foglalkozást is választok majd, a természet és a fotózás szeretete mindig megmarad bennem. Szeretném, ha felvételeim másokat is természeti értékeink jobb megismerésére, megóvására serkenténének.

Mit ajánlok azoknak, akik fotózni szeretnének? Először is azt tanácsolom nekik, hogy tűzzenek ki maguk elé apró célokat és valószínűsítsék meg azokat. Ezek előrébb lendítik őket az életben. Próbálják meg minél több ember szemével látni a világot, figyeljék társaikat és fedezzék fel miben érdemes rájuk hallgatni. Fontos, hogy megtalálják a saját témáikat, amiből később egy egyedi stílus tud kiforrni. Úgy gondolom, a jó természetfotó olyan, amit maga a szerzője sem tudna még egyszer megismételni. A természetfotózáshoz a felszerelésen és technikai tudáson túl elengedhetetlen a megfelelő biológiai és ökológiai ismeret, valamint az, hogy tudjuk mit, hol és mikor érdemes megörökíteni, de közben nem szabad megfeledkezni a természet iránti alázatról és tiszteletéről sem.

Niki készített Vadász Annával interjút

Szkalisity Ábel 11.M osztályos tanulót is alaposan kikérdeztük tagozata révén többek között a matematikáról, valamint a zongora iránti szeretetéről is.

A számok világa mindig is vonzott, szerettem a matematikával foglalkozni. Apukám mesélte, hogy a sífelvonóra várakozva számbarkóbat lehetett velem játszani. Én erre már nem emlékszem, de ő állítja, hogy így volt.

Nálunk matek szakon azt támogatják, hogy inkább a kifejtős matematikaversenyekre járjunk.

Elindítottak minket 7-8. osztályban a Varga Tamás és a Kalmár László Matematikaversenyen, valamint a Nemzetközi Magyar Matematikaversenyen is részt vettem 9. osztályos koromban, ahol harmadik díjas lettem.

9. osztály után az Arany Dániel és a Szőkefalvi versenyeken indultunk, most a Kömal pontversenyét csináljuk és idén az OKTV-n is voltunk.

Ezeket viszonylag jó eredményeket értünk el mióta idejárom, döntős vagyok ezeken.

A földrajz is vonz a matek mellett. Úgy gondolom, hogy nagyon sokat számít, hogy milyen tanáraink vannak. Engem Szöllősy Tanár úr tanított és felkeltette bennem a tantárgy iránti érdeklődést. Így 9. osztályos koromban voltam a Lóczy Lajos Országos Földrajzversenyen és ott első helyezést értem el. Ezen felbuzdulva idén egy földrajz és általános műveltségi csapatversenyen vettünk részt, ez egy teljesen más megközelítése volt a földrajznak. Nekem nagyon tetszett ez a verseny is. Itt harmadik díjasok lettünk Fábíán Áronnal.

Emellett az élettemmel együtt jár már 11 éve a zongora is, velem él. Nagyon sok munka van abban, hogy jól megtanultam zongorázni. Itt is nagyon sokat köszönhetek a tanáromnak, Lázity Natáliának, mert annak idején, amikor nem nagyon füllött a kedvem a gyakorláshoz, mindig nagyon szigorú volt hozzám és ez kellett ahhoz, hogy megtanuljak szorgalmasnak lenni.

Ha emlékeznek a kedves olvasók, (és ha voltak azon a fellépésen), 9. osztályos koromban a karácsonyi koncerten játszottam

Schuberttől az Asz-dúr Impromptut. Nekem azóta is ez a kedvenc darabom. Alapvetően is szeretem a romantikus darabokat, de ezzel annak idején egy Euroregionális Zongoraversenyen első díjat szereztem, így még közelebb áll hozzám.

Néhány hete voltunk Balassagyarmaton az Országos Négykezes és Kézzongorás Versenyen egy nagyon tehetséges másik zongoristával, Martin Bogdánnal. Ő még csak 7. osztályos. Vele játszottunk egy négykezeset, és a 100 páros közül mi értünk el első helyezést. Ezt a darabot az alapítványi esten is meghallgathatták a kedves érdeklődők!

Így, 11 év után már nem nagyon izgulok, hozzászoktam a közönséghez és a fellépéshez nagyobb publikum előtt. Régen mindig tisztességesen izgultam ilyen események előtt. Tavaly előtt volt ta-

lán az a koncertem, amikor teljesen úgy tudtam eljátszani a darabot, mintha csak otthon ülnek.

Hogy mi a véleményem a Radnótiról? Azt gondolom, hogy ha valahol a városban, akkor itt még van lehetőség arra, ha valaki akkor tanulni, akkor tanuljon. Ezt nagyon fontosnak tartom, véleményem szerint sok helyen már ez sem mindig biztosított. Aki ide jelentkezik, az még mindig azzal az elhivatottsággal jön ide, hogy ő kezdeni akar valamit az életével, azzal a tudással, amit itt majd megszerez.

Az még nyitott kérdés egyelőre, hogy hova menjek tovább, de hamarosan úgy is döntenem kell. De azt tudom, hogy hova nem szeretnék menni, hiszen a humán tantárgyak nem vonzanak.

Az interjút Szkalisity Ábellel Márti készítette

OKTV DÖNTŐK

„Ha alkotsz, akkor nem leszel átlagos...” Ebben a tanévben is megmutatták a radnóti iskolatársaink tanáraik felkészítő munkája segítségével az Országos Középszintű Tanulmányi Versenyen, hogy ők bizony nem átlagosak. Gratulálunk az eredményekhez! További sikeres versenyzést kívánunk!

Biológia I. kategória

28. **Óvári Tímea 11.M**

Felkészítő tanára: Bán Sándor

35. **Megyeri Csilla 11.C**

Felkészítő tanárai: Gál Viktória, Fazekasné Gulyás Éva

Biológia II. kategória

2. **Mészáros János Péter 12.B**

Felkészítő tanárai: Gál Viktória, Bán Sándor

6. **Országh Noémi 11.B**

Felkészítő tanárai: Gál Viktória, Bán Sándor

7. **Riener Réka 12.B**

Felkészítő tanára: Gál Béla

8. **Kovács Dénes 12.B**

Felkészítő tanára: Gál Béla

9. **Hézsó Tamás 12.B**

Felkészítő tanárai: Gál Viktória, Bán Sándor

13. **Kovács Mónika Gabriella 12.B**

Felkészítő tanára: Gál Viktória

20. **Körmöczy Zsófia Éva 12.B**

Felkészítő tanára: Gál Viktória

33. **Pitó Márton 12.B**

Felkészítő tanára: Gál Béla

Fizika II. kategória

14. **Vajda Balázs 11.A**

Felkészítő tanára: Csányi Sándor

16. **Major Attila 12.M**

Felkészítő tanára: Dr. Mező Tamás

28. **Fürcht Tamás 11.A**

Felkészítő tanára: Csányi Sándor

29. **Papp Csaba Viktor 12.A**

Felkészítő tanára: Dr. Mező Tamás

Földrajz

17. **Vigh Dániel Antal 13.T**

Felkészítő tanára: Szöllősy László

48. **Kriszta Olivér 12.D**

Felkészítő tanára: Drevenka István

Informatika II. kategória

31. **Martinek Vilmos 12.M**

Felkészítő tanára: Kovács Zoltán

Kémia II. kategória

12. **Mészáros János Péter 12.B**

Felkészítő tanára: Prókai Szilveszter

14. **Hézsó Tamás 12.B**

Felkészítő tanára: Prókai Szilveszter

28. **Vidács András 12.A**

Felkészítő tanára: Hancsák Károly

Latin nyelv

25. **Németh Zsófia 11.B**

Felkészítő tanára: Dr. Jávori György

Magyar nyelv

14. **Turai Nikolett 12.C**

Felkészítő tanára: Vajdáné Sásdi Mercedes

Matematika III. kategória

13. **Viharos Andor Bálint 12.M**

Felkészítő tanárai: Ábrahám Gábor, Tigyi István, Dr. Kosztolányi Nagy Erzsébet

21. **Homolya Péter 11.M**

Felkészítő tanárai: Ábrahám Gábor, Mike János

21. **Mester Márton 12.M**

Felkészítő tanárai: Ábrahám Gábor, Tigyi István, Dr. Kosztolányiné Nagy Erzsébet

21. **Szkalisity Ábel 11.M**

Felkészítő tanárai: Ábrahám Gábor, Mike János

Mozgóképkuháta és médiaismeret

3. **Mihálffy Eszter 12.D**

Felkészítő tanára: Békési Eszter

Spanyol nyelv I. kategória

36. **Nemes Mercedesz 11.C**

Felkészítő tanára: Szabó Helga Katalin

Történelem

30. **Martus Nikoletta 12.T**

Felkészítő tanára: Csósz Róbert

Impresszum

RADNÓTISOKK

A Radnóti Miklós Kísérleti

Gimnázium diáklapja.

2012. június

Kiadja: Radnóti DÖK

Felelős kiadó: Gál Béla

Segítő tanár: Plugor Magor

Megbízott szerkesztő:

Makra Márta (11.D)

Illusztrátor:

Kócsó Berta 11.D

Kiss-Faludy Réka (10.B)

Ördög Ditta (10.M)

Tördelőszerkesztő:

Fábián Áron (11.D)

Munkatársak:

Agócs Judit (12.T)

Nosztáni Nikolett (11.B)

Böszörményi Éva (11.M)

Buchholcz Anna Mária (11.D)

Ondrik Imola (11.D)

Tajti Franciska (11.D)

Mészáros Ildikó (11.C)

Batiz Réka (10.B)

Várhidi Zsóka (10.M)

Fenster Dorina (10.T)

Savanya Benji (11.M)

Józsa Kornél (10.A)

Békési Petra 9.D

Czanik Szilvia 9.D

Külső munkatárs:

Riener Ferenc

Elérhetőségeink:

martimakra@gmail.com

fabian.aron@gmail.com

A kiadást támogatta a
Factory Creative Studio Kft.